

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις » (Α΄ Κο 1,30)

Ὁμορφολογία, Ἄνω Ποροία, Σέρρες

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὈΜΩΝΥΜΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΓ΄
ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 2018
Ἄρ. Φύλ. 872-73

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Άδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 872-73, ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 2018

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Άδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

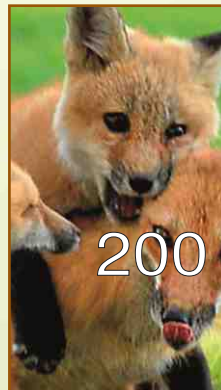
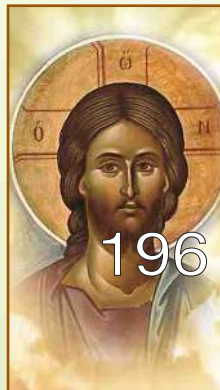
Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10 Έξωτερικού: 35
Κύπρου: 25 ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

Έλπιδα μέσα από τίς στάχτες	195
Έν παντί εύχαριστείτε	196
«Έν παντί εύχαριστείτε» (ποίημα).....	198
Χάσαμε τά πάντα, έχουμε τά πάντα (ποίημα)	199
Ώραιοποιούν τήν πλάνη	200
Ένας άπαξιωμένος μεγάλος	202
Άπό τό ήμερολόγιο μιās δασκάλας.....	204
Πρωτοπρεσβύτερος π. Παναγιώτης Καραγιάννης	206
Δώσ' μας τήν εύχή σου.....	207
Έ κλήση τών πρώτων μαθητών (Λκ 5,1-11)	208
Συνειδήσεις μ' άνοιχτά παράθυρα	210
Έ «συμφωνία» πού διάζει τήν ιστορία	212
Μπόρα ήτανε καί πέρασε! (διήγημα).....	215
Συζητώντας τά γεγονότα.....	218
Κατασκήνωση 2018.....	220

Ἐλπίδα μέσα ἀπό τίς στάχτες

Τό φετινό καλοκαίρι μᾶς ἄφησε ἄφθονες ὀδυνηρές ἐμπειρίες. Ἄν ἐξαιρέσουμε τή μεγάλη χαρά πού μᾶς χάρισε ἡ Παναγιά μέ τήν ἀναπάντεχη ἀπελευθέρωση τῶν δύο στρατιωτικῶν, ἀνήμερα τῆς γιορτῆς της, καί τήν ικανοποίηση ἀπό τήν ἄριστη ἐπίδοση τῶν ἀθλητῶν μας στούς πανευρωπαϊκοὺς ἀγῶνες, ἔχουμε πολλά καί σοβαρά πού μᾶς λύπησαν καί μᾶς πλήγωσαν ὡς ἔθνος, ὡς κοινωνία, ὡς πρόσωπα. Νά ἀναφέρουμε τήν ἐπαίσχυντη θεσμοθέτηση τῆς ἀναδοχῆς παιδιῶν ἀπό ὁμόφυλα ζευγάρια; Νά σταθοῦμε στήν ἀνήκουστη ταπείνωση πού εἰσπράξαμε ὡς πολίτες ἀπό τήν πλήρη ἀδιαφορία τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας γιά τή βούληση τοῦ λαοῦ ἢ στήν κατάπτυστη ὑπογραφή τοῦ προσυμφώνου τῶν Πρεσπῶν; Νά κλάψουμε γιά τίς τρομακτικές καταστροφές τίς ὁποῖες ἐπέφεραν οἱ πλημμύρες καί τήν ὀλοκλήρωση τοῦ ὀλέθρου ἀπό τήν πύρινη λαίλαπα πού θέρισε τόσες ἀνθρώπινες ζωές καί σάρωσε πανέμορφες περιοχές τῆς Ἀττικῆς;

Πονεμένους, θλιμμένους, τρομαγμένους καί πολύ προβληματισμένους μᾶς ἄφησαν ὅλα αὐτά, ὄχι ὅμως μελαγχολικοὺς καί ἀπελπισμένους. Καμία συμφορά δέν μπορεῖ νά μᾶς καταβάλει, ἂν δέν παραδοθοῦμε στήν ἀπελπισία. Ἀντίθετα, καί οἱ μεγαλύτερες καταστροφές μποροῦν νά γίνουν ἐφαλτήριο γιά ὑψηλότερες κατακτήσεις. Αὐτό διδάσκει ἡ ἱστορία.

Τήν ἴδια ἀλήθεια βλέπουμε ἀποτυπωμένη στό ἱερό σύμβολο τοῦ Σταυροῦ, τοῦ ὁποῖου τήν Παγκόσμια Ὑψωση γιορτάζουμε αὐτόν τόν μήνα (Σεπτέμβριο). Σταυρός θά πεῖ θάνατος φρικτός. Πεθαίνει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἡ πηγή τῆς ζωῆς, ἡ αὐτοζωή. Καί πεθαίνει ἄδικα, ἀνάιτα. Οἱ ἀδικίες καί οἱ συμφορές ὄλων τῶν ἀδικημένων καί πονεμένων τῆς γῆς δέν ἀγγίζουν οὔτε στό ἐλάχιστο τήν ἀδικία πού ὑπέστη ἐκεῖνος, τόν πόνο καί τόν θάνατο πού ὑπέμεινε γιά νά χτίσει μέ τό αἷμα του τήν ἐλπίδα, γιά νά ἐγκαινιάσει τήν ἀνάσταση. Νά ποιός μπορεῖ νά παρηγορήσει καί νά στηρίξει ἀληθινά ὅ,τι ἔπεσε καί σωριάστηκε.

Ἡ ἐμπειρία τῶν ἁγίων εἶναι ὅτι αὐτός πού δέν ἔχει συνοδοιπόρο στή ζωή του τόν Χριστό δέν ἔχει τίποτε. Ἄς κατέχει σπίτια καί αὐτοκίνητα καί χρήμα. Ὅλα αὐτά θά γίνουν κάποτε στάχτη. Ἐνῶ ὅποιος ἔχει συνοδίτη του Ἐκεῖνον, κι ἂν ἀκόμη δεῖ τά πάντα νά βυθίζονται στή στάχτη, δέν θά ἀπελπιστεῖ, διότι πίσω ἀπό τό κάθε τι θά ἀντικρύζει τόν θρίαμβο τῆς δύναμης τοῦ Θεοῦ πού πλησιάζει.

Αὐτό εἶναι τό οὐσιώδες στή ζωή, τό πρῶτο σέ ἀξία καί βαρύτητα. Καί πρέπει ὡς Χριστιανοί νά μάθουμε κάποτε νά τό ξεχωρίζουμε καί νά τό ἐκτιμοῦμε ἀνάλογα.

Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε

Γράφοντας ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν Α΄ Ἐπιστολή του πρὸς τὴν ἀρτιγέννητη Ἐκκλησία τῶν Θεσσαλονικέων παρακαλεῖ τοὺς πιστοὺς, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, νὰ χαίρονται πάντοτε, νὰ προσεύχονται ἀδιάλειπτα καὶ νὰ εὐχαριστοῦν τὸν Κύριο γιὰ ὅλα: «Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί,... πάντοτε χαίρετε, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε» (Α΄ Θε 5,16-18). Διότι, ὅπως τονίζει στὴν συνέχεια, «τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς» (Α΄ Θε 5,18). Αὐτό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τίς τρεῖς αὐτές θεόπνευστες προτροπές τοῦ ἀποστόλου ἀξίζει νὰ προσέξουμε καὶ νὰ μελετήσουμε ἰδιαίτερα τὴν τρίτη, τὸ νὰ εὐχαριστοῦμε δηλαδή τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα, διότι εἶναι ἴσως αὐτό πού παραμελοῦμε περισσότερο. Πράγματι, εἴμαστε Χριστιανοί κι αὐτό ἀπὸ μόνο του ἀποτελεῖ πηγὴ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Προσευχόμαστε, ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις μας, διότι ἡ προσευχή εἶναι ἀνάγκη. Εὐχαριστοῦμε ὅμως τὸν Κύριο; Τοῦ εἴμαστε εὐγνώμονες; Γιὰ ὅλα;

Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι δύσκολη ὑπόθεση· καὶ δὲν εἶναι ποτέ δεδομένη. Ὁ ἄνθρωπος ἤδη ἀπὸ τὴν γέννησή του θέλει μόνο νὰ κερδίζει, νὰ κατακτᾷ. Αὐτό συμβαίνει διότι εἶναι θνητός καὶ προσπαθεῖ νὰ στηρίξει κάπου τὴν φθαρτὴ ὑπαρξή του. Ὁ ἀγώνας αὐτός εἶναι τίς περισσότερες φορές ἄγιος, ἀγχώδης, σωστός πόλεμος. Προέχουν τὸ «ἐγώ» μου καὶ τὰ «θέλω» μου. Τὴν προσφορά τοῦ ἄλλου στὴν ζωὴ μου, ὅσο μεγάλη κι ἂν εἶναι, συνήθως δὲν τὴν ἐκτιμῶ διότι κάτι τέτοιο θεωρῶ ὅτι μέ μειώνει. Σέ τέτοιες συνθήκες πῶς νὰ ἀνθίσει ἡ εὐγνωμοσύνη; Εὐγνωμοσύνη θά πεῖ ὅτι ἀναγνωρίζω πῶς εἶμαι ἀδύναμος. Ὅτι ὁ ἐγωισμός μου ὑποχωρεῖ καὶ ὁ ἑαυτός μου προσφέρει ἀπὸ τὸ ἔδαφος του στὸν ἄλλο, στὸν εὐεργέτη μου. Κάτι τέτοιο ὅμως γιὰ μένα, πού θεωρῶ ὅτι μοναδικὴ ἀξία εἶναι ἡ δύναμη καὶ ἡ κυριαρχία, εἶναι ἀδιανόητο.

Τό πιό φοβερό εἶναι ὅτι ἡ ἀγνωμοσύνη ἀγγίζει καί τούς πιστούς, αὐτούς πού διδάχθηκαν ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριο τήν ἀξία τῆς καρδιάς πού εὐγνωμονεῖ. Αὐτούς πού θά ἔπρεπε νά γνωρίζουν ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη δέν μού ἀφαιρεῖ, ἀλλά δημιουργεῖ μέσα μου τόν ἀναγκαῖο χῶρο γιά νά ἐνεργήσει ἡ εὐλογία τοῦ Οὐρανοῦ. Καί τό ἀκόμη πιό φοβερό εἶναι ὅτι ἡ ἀγνωμοσύνη μας ἐκδηλώνεται καί ἀπέναντι στόν ἴδιο τόν Θεό. "Ἐθεσα πιό πάνω τό ἐρώτημα ἄν τοῦ εἶμαστε εὐγνώμονες. "Ἄς σκεφτοῦμε κάτι ἀπλό: "Ὅταν προσευχοῦμαστε, ὅταν δηλαδή ἐπικοινωνοῦμε μέ τόν Κύριο καί τοῦ καταθέτουμε τήν ψυχή μας, τοῦ γνωρίζουμε τά αἰτήματά μας «μέ εὐχαριστία» (βλ. Φι 4,6); "Ἡ τοῦ ζητοῦμε μόνο μέ τήν νοοτροπία τοῦ κακομαθημένου παιδιοῦ πού ξέρει μόνο νά ἀπαιτεῖ; Βρίσκουμε νά τοῦ ποῦμε δυό λόγια εὐγνωμοσύνης ἢ στεκόμαστε ἐνώπιόν του πνιγμένοι στίς ἀνάγκες μας πού πολλές φορές δημιουργεῖ ἡ ἀπληστία μας, ἀνίκανοι νά ἀναγνωρίσουμε τίς εὐεργεσίες του στήν ζωή μας;

Καί εἶναι ἀμέτρητα τά εὐεργετήματα τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπο. "Ἄπειρα. Γιά τήν ἀκρίβεια τί ἔχουμε πού δέν εἶναι δικό του; Ἀκόμη καί τήν ἴδια τήν ὑπαρξή μας καί τήν ζωή μας σ' Αὐτόν τά ὀφείλουμε. "Ἄν δέν τό ἤθελε Ἐκεῖνος, δέν θά ὑπήρχαμε. Καί ὅ,τι ἄλλο καλό ἀπολαμβάνουμε, ὁ κόσμος στόν ὁποῖο ζοῦμε, ἡ ὑγεία μας, τά ἀγαθά μας, ἡ οἰκογένειά μας, ἡ ἀγάπη τῶν φίλων μας, ὅλα εἶναι δική του προσφορά. Καί πρέπει νά ἔχουμε πάντοτε στόν νοῦ μας ὅτι δέν μᾶς τά ὀφειλε. Μᾶς τά δώρισε. Μᾶς τά χάρισε ἔτσι, χωρίς νά ζητήσει τίποτε γιά ἀνταπόδομα. Πόσο λοιπόν μεγάλο εἶναι τό χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης μας ἀπέναντί του;

Ἄλλά καί οἱ δύσκολες στιγμές καί οἱ δοκιμασίες καί οἱ κάθε εἴδους θλίψεις εὐεργετημάτων του εἶναι. Ὅλα αὐτά μπορεῖ νά μᾶς φαίνονται δυστυχήματα καί νά τά ἀπευχοῦμαστε, ὅμως ὁ πιστός πού γνωρίζει νά διακρίνει καί νά ἀξιοποιεῖ τό πνευματικά ὠφέλιμο, ξέρει ὅτι οἱ θλίψεις εἶναι μιά πολύ εὐεργετική ἄσκηση. Ὁ Κύριος μ' αὐτό τόν τρόπο μᾶς γυμνάζει στήν ὑπακοή καί στήν ἐξάρτησή μας ἀπ' Αὐτόν. Οἱ θλίψεις μᾶς βοηθοῦν νά κατανοήσουμε βαθιά μιά μεγάλη ἀλήθεια: Χωρίς τόν Θεό δέν μποροῦμε νά ἐπιτύχουμε τίποτε (βλ. Ἰω 15,5). Δέν εἶμαστε τίποτε. Μαθαίνουμε λοιπόν ἔτσι νά τά ἐμπιστευόμαστε ὅλα στά παντοδύναμα χέρια του, κι αὐτό τοῦ ἐπιτρέπει νά ὑπερβαίνει τήν ἐλευθερία μας, τήν ὁποία σέβεται ἀπόλυτα, καί νά ἐπεμβαίνει λυτρωτικά στήν ζωή μας.

Ὅσοπο πάνω ἀπ' ὅλα ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη στόν Θεό γιά τήν θυσία του. Εἶναι ἀδύνατο νά συλλάβει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς τί σημαίνει ὅτι ὁ Θεός θυσιάστηκε γιά μένα, γιά τόν κάθε ἄνθρωπο. Τί ἤμασταν ἐμεῖς οἱ μικροί, οἱ χωματένιοι; Τά ἀγαπημένα του παιδιά. Οἱ εὐεργετημένοι ἀπό τό ἔλεός του μέ μύριους τρόπους. Καί οἱ κληρονόμοι τῆς βασιλείας του. Καί τί γίναμε; Προδότες καί ἐχθροί του. Ἐπιλέξαμε τήν ἁμαρτία καί τήν ἄρνηση τῆς ἀγάπης του καί συμπαραταχθήκαμε μέ τόν Σατανᾶ καί τούς ἀγγέλους του. Τί μᾶς ἀξίζει γι' αὐτό; Ὁ θάνατος, ὁ ἀφανισμός τῆς γενιᾶς μας μιά γιά πάντα. Καί ἀντ' αὐτοῦ τί μᾶς χαρίστηκε; Ὁ ἴδιος του ὁ Υἱός, ὁ ἄλλος ἑαυτός του. Ὁ Υἱός τοῦ

Θεοῦ γιὰ νά μᾶς σώσει ἀπό τήν φθορά ἔγινε ἄνθρωπος καί «σκήνωσε ἀνάμεσά μας» (Ίω 1,14). Κι ὄχι μόνον αὐτό ἀλλά καί πέθανε μέ θάνατο φρικτό, σταυρικό, ὥστε νά οικειωθεῖ πλήρως τήν φύση μας καί μέ τήν ἀνάστασή του νά τήν ὑψώσει στόν θρόνο τοῦ Πατέρα του. Ποιός μπορεῖ νά ζυγίσει αὐτή τήν προσφορά; Ποιός μπορεῖ νά μετρήσει «τό πλάτος καί τό μήκος, τό βάθος καί τό ὕψος» αὐτῆς τῆς ἀγάπης (Ἐφ 3,18-19); Καί ποιός μπορεῖ νά ὑπολογίσει τήν ὀφειλή μας ἀπέναντί του;

Ὅμως εἶπαμε: Δέν μᾶς ζητεῖται τίποτε. Κανένα ἀντίδωρο. Τί μπορούμε ἄλλωστε νά ἀντιπροσφέρουμε ἐμεῖς στόν Θεό ἀνάλογο τῶν δωρεῶν του; Τό μόνο πού θέλει ὁ Κύριος ἀπό μᾶς εἶναι τό «εὐχαριστῶ» τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Κι αὐτό ὄχι γιὰ νά μᾶς ταπεινώνει, ἀλλά διότι ἡ εὐχαριστία μας τοῦ δίνει τό δικαίωμα νά μᾶς πλουτίζει ἀκόμη περισσότερο. Εἶναι τό «ναί» πού ἀπαντοῦμε στήν πατρική του παράκληση «δῶσ' μου, γιέ μου, τήν καρδιά σου» (Πρμ 23,26). «Δῶσ' τήν μου νά τήν ἀγιάσω καί νά τήν χαριτώσω». Δηλαδή μέ τήν εὐγνωμοσύνη μας ἀπέναντί του καί πάλι ἐμεῖς κερδίζουμε, ἐμεῖς ὠφελοῦμαστε. Τί ἄλλο θέλουμε;

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

«Ἐν παντί
εὐχαριστεῖτε»

Κύριε, Σ' εὐχαριστῶ
γιὰ ὅ,τι νιώθω καί δωρῶ
κι ὅ,τι ἡ ἀγάπη Σου
στά χέρια μου βάζει.
Κύριε, Σ' εὐχαριστῶ!
Εἶσαι τό Μάννα τ' οὐρανοῦ,
τή ζήση μου μέ τό Αἷμα Σου ἀγιάζεις.
Εὐχαριστῶ γιὰ κάθε δῶρο
ἀκριβό στή ζωή!
«Εὐχαριστῶ ἐν παντί».

Τῶν ἀγγέλων τό τραγούδι «Εὐχαριστῶ»
ἄς ὑψώσει τή γῆ στόν οὐρανό.
Εὐχαριστῶ πού ἀκοῦς τό «εὐχαριστῶ»,
ὅταν πονῶ, ὅταν γελῶ, κάθε στιγμή!
Ὡ Κύριε, «εὐχαριστῶ ἐν παντί».

Κύριε, Σ' εὐχαριστῶ
γιὰ τοῦ ἀγῶνα τή χαρά,
τά τόξα τ' οὐρανοῦ
μετά τίς μπόρες.
Στοῦ εἶναι μου τόν ναό
δέξου φτωχό δοξαστικό,
Πατέρα, τῆς μετάνοιας μου τίς ὥρες.
Εὐχαριστῶ πού εἶμαι
δικό Σου ἀκριβό παιδί!
«Εὐχαριστῶ ἐν παντί».

Φοίβη Μυτιληναίου

Χάσαμε τά πάντα, ἔχουμε τά πάντα

(στούς πυροπαθεῖς τῆς Ἀττικῆς 23.7.2018)

Ἦταν μαγευτικό τό τοπίο.
Μᾶς εἶχε βάλει ὁ Θεός νωρίς στόν Παράδεισο.
Τά σπίτια μοσχοβολοῦσαν πάστρα
κι οἱ αὐλές γιασεμί καί ρετσίνι ἀπό πεῦκο.
Πυκνό τό πράσινο μέ λίγες πινελιές βαθύ γαλάζιο,
στολισμένο μέ φωλιές, φτερουγίσματα καί νότες.
Ὁ ἄρχοντας ἥλιος καμάρωνε τή λάμψη του
στά καθάρια νερά τοῦ λιμανιοῦ μας.
Στίς ταβέρνες τά γέλια ἀνάμεικτα
μέ κρυστάλλινους ἦχους
καί μ' εὐχές πού ξεχείλιζαν ἀπό τό γιοματάτικο κρασί.
Παντοῦ φῶς, γαλάζιο καί πράσινο.
Θεέ μου, πῶς ἀλλάξαν ὅλα μονομιᾶς!
Πῶς ἔγινε τοῦτος ὁ Παράδεισος ἡ κόλασή μας!
Πῶς τ' ἀνέμελο τραγοῦδι ἔγινε οὐρλιαχτό, θρῆνος καί μοιρολόι!
Πῶς ἡ γαλάζια ἀγκαλιά πού μᾶς λίκνιζε τρυφερά
γέμισε ἔρεβος καί θάνατο!
Ἀπ' τή ζωή, πῶς ξεπήδησε τό θηρίο τοῦ Ἄδη
καί ξερνοῦσε ἀπ'τό στόμα του φωτιά θυμωμένη!
Κι ἐμεῖς ἀνήμποροι νά κοιτοῦμε στά μάτια τόν θάνατο-
νά προσμένουμε βοήθεια καί βοήθεια νά μή φτάνει.
Πῶς νά μετρήσω μέ τίς στάχτες τόν Παράδεισο πού ἔχασα!
Πῶς νά ξαναδῶ τούς ἀγαπημένους μου,
πού ἀφίλητοι ἔφυγαν μες στήν ὀδύνη!
Ὅλα τά χάσαμε!
Μονάχα μᾶς ἔμεινε ὁ Θεός καί ἡ ψυχή μας.
Ἔχουμε λοιπόν τά πάντα γιά νά κάνουμε μιά νέα ἀρχή!

Δέσποινα Δαμιανίδου

Ὡραιοποιοῦν τὴν πλάνη

Στόν καταιγισμό τῶν ἀκραίων προκλήσεων τῶν ἡμερῶν μας, ὅπως τῶν ψηφισθέντων νόμων γιά τήν ἀλλαγὴ φύλου καί τήν υἰοθεσία παιδιῶν ἀπό ὁμόφυλα ζευγάρια, ὅπως τῆς ἐπιβολῆς τῶν νέων συγκρητιστικῶν βιβλίων τῶν Ἐρησκειτικῶν, τῶν ποικίλων νεοεποχίτικων συγκρητιστικῶν ἐκδηλώσεων, ἀλλά καί τῆς ὑπογραφῆς γιά τήν προδοτικὴ παράδοση τοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας σέ γειτόνους πού μακροχρόνια καί μεθοδικά ἐπιβουλεύονται τήν ἀκεραιότητα τῆς πατρίδος μας, διακρίνεται πολὺ καθαρά ἡ ἀπαξίωση τῆς ἀλήθειας, ἡ καταπάτηση τοῦ δικαίου, ἡ περιφρόνηση τῆς Παραδόσεως, ἡ ὑποτίμηση τῆς Δημοκρατίας, ὁ αὐταρχισμός, ἡ ἀξιοποίηση ὀλοκληρωτικῶν μεθόδων γιά τήν ἐπιβολὴ τῆς θελήσεως τῶν εὐνοουμένων μειοψηφιῶν καί πρό πάντων ἡ καύχηση γιά τήν διαστροφή καί ἡ ὠραιοποίησις τῆς πλάνης.

Καθημερινὰ γινόμαστε ἀποδέκτες τῆς ἄμετρης καυχσιολογίας στοὺς προφορικούς καί γραπτούς λόγους ἀξιωματούχων τῆς πατρίδος μας, ἀλ-

λά καί κάποιων ἀκολούθων τους. Ὅμιλοῦν καί γράφουν ὅτι τὰ προκλητικὰ ἐγχειρήματα τῆς πλάνης, τῆς ἀσεβείας καί τῆς προδοσίας ἀποτελοῦν θαυμαστά ἐπιτεύγματα προόδου, ἐκσυγχρονισμοῦ καί μεγίστης ὠφελείας γιά τήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Συγχρόνως ντύνουν τὰ ἰδεολογήματά τους μέ τὰ ὠραιότερα λεκτικὰ στολίδια, καί μέ τόν τρόπο αὐτό ἐξωραΐζουν ἀκόμη καί τίς ἀποτυχίες τους.

Ἐνεργοῦν συντονισμένα καί ἀποφασιστικά νά ἀνατρέψουν ἀξίες μαρτυρημένες ἀπό θαυμαστές ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ στήν ἀνθρώπινη ἱστορία, σεβαστές ἀπό ἀμέτρητες γενεές ἀνθρώπων καί καθιερωμένες ἀπό τήν μακραίωνη εὐεργετικὴ ἀποτελεσματικότητά τους. Πρόκειται γιά τίς ἀξίες τῆς ἀπολυτότητας τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας, τῆς θείας καί ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, τῆς θεοσεβείας, τῆς παραδοσιακῆς φυσικῆς οἰκογενείας, τῆς μητέρας καί τοῦ πατέρα, τῆς αἰδοῦς, τῆς τιμῆς, τῆς φιλοπατρίας.

Άγωνίζονται μέ κάθε τρόπο νά αντικαταστήσουν αὐτές τίς δοκιμασμένες ἀξίες μέ ὅσα ἐπιβάλλει ἡ ἰδιοτελής καί ἐμπαθής «πολιτική ὀρθότητα». Καί ἐνῶ γιά στήριγμα τῶν ὄσων θέλουν νά ἐπιβάλουν δέν ἔχουν τήν μαρτυρία οὔτε τοῦ Θεοῦ, οὔτε τῶν καλῶν κάγαθῶν ἀνθρώπων, οὔτε τῆς ἱστορίας, οὔτε τῆς ἀληθινῆς ἐπιστήμης, οὔτε τῆς ἐμπειρίας τῆς ἐπιτυχίας, αὐτοί καυχῶνται ἀσύστολα καί προκλητικά γιά τά «κατορθώματα» τους καί ἐξωραίζουν μέ μαεστρία τήν ἀποδεδειγμένη πλάνη.

Αὐτό τό φαινόμενο, πού στίς μέρες μας παρουσιάζεται σέ ἰδιαίτερη ἔξαρση, μᾶς θυμίζει τήν δράση καί τήν τακτική τῶν ψευδοπροφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Μελετώντας κάποιος προσεκτικά τούς ψευδοπροφήτες αὐτούς, διαπιστώνει ὅτι διατηροῦν μέσα τους συγκεχυμένα στοιχεῖα ἀληθείας καί ψεύδους καί χαρακτηρίζονται ἀπό τήν κυριαρχία ἐνός πνεύματος ὀλοφάνερα συγκρητιστικοῦ. Στόχος τους εἶναι νά ἐξυπηρετήσουν τά δικά τους ὑλικά συμφέροντα, νά δεχθοῦν δῶρα, νά ἀπολαύσουν τιμές, νά ἱκανοποιήσουν τίς φιλοδοξίες τους καί νά εἶναι αὐτοί κυρίαρχοι ἐπάνω στούς ἄλλους.

Ἄξιζει ἐδῶ νά σημειώσουμε ὅτι ὁ ἀληθινός προφήτης τοῦ Θεοῦ Ἡσαΐας χαρακτηρίζει τούς ψευδοπροφήτες ὡς «μεταβόλους» (23,3), δηλαδή, ἐμπόρους καί ἐκμεταλλευτές τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ τούς παρομοιάζει μέ πονηρές ἀλεπούδες: «ὡς ἀλώπεκες ἐν ταῖς ἐρήμοις οἱ προφήται σου Ἰσραήλ» (13,4). Μέ τίς ψευδοπροφητείες καθησυχάζουν, ἀποκοι-

μίζουν καί τελικά παραπλανοῦν τούς ἄρχοντες καί τόν λαό. Συγχρόνως ἐνθαρρύνουν τούς ἀμετανοήτους νά συνεχίσουν νά διαπράττουν τίς ἀμαρτίες τους καί νά βεβηλώνουν τό θεῖο ὄνομα, τό ὅποιο οἱ ἴδιοι πολλές φορές χρησιμοποιοῦν καί ἐπικαλοῦνται.

Ἄξια, ἐπίσης, ἰδιατέρας μνήμης εἶναι καί ἡ ἄλλη εἰκόνα, πού χρησιμοποιεῖ ὁ ἴδιος προφήτης. Παρομοιάζει τίς προφητείες τῶν ψευδοπροφητῶν γιά εἰρήνη καί εὐημερία μέ τό σοβάτισμα ἐτοιμόρροπων τοίχων. Μέ τίς ἀπατηλές καί ψευδεῖς προφητείες τους στηρίζουν τούς ἀσεβεῖς ἄρχοντες καί ἐνισχύουν τόν λαό νά τούς ἐμπιστεύεται καί νά τούς ἀκολουθῇ. Αὐτό πού κάνουν εἶναι νά «ἀλείφουν», νά σοβατίζουν, δηλαδή νά ὠραιοποιοῦν ὅ,τι ἀσεβές κτίζουν οἱ φιλόδοξοι καί ἀπομακρυσμένοι ἀπό τόν Θεό ἄρχοντες. Ἀλλά καί ἐδῶ ὁ ρωμαλέος ἀληθινός προφητικός λόγος ἀκούγεται ὡς βροντή: «Ἀποπλάνησαν τόν λαόν μου λέγοντας ὅτι θά ἐπικρατήσῃ εἰρήνη, καί εἰρήνη δέν ὑπάρχει. Κι ὅταν ὁ λαός μου ἔκτιζε τοῖχο μέ ξηρολιθία, αὐτοί (οἱ ψευδοπροφήτες) ἀπλῶς τόν σοβατίζανε. Νά πῆς σ' αὐτούς τούς σοβατίζηδες ὅτι θά ἔρθῃ δυνατή βροχή, θά πέσῃ χαλάζι, θά ξεσπάσῃ ἀνεμοθύελλα καί ὁ τοίχος θά πέσῃ... Καί ὅταν ὁ τοίχος πέσῃ θά σᾶς ρωτᾶνε: Τί ἀπέγινε ἐκεῖνος ὁ ὁμορφος σοβάς, μέ τόν ὅποιο πασαλείψαμε τήν ξερολιθία;»(13,10-12).

Αὐτός εἶναι ὁ αὐθεντικός πνευματικός καθρέπτης, γιά νά καθρεπτισθοῦμε στούς ἐσχάτους καιρούς πού ζοῦμε.

Ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Γ. Μύρου, Δρ Θ.

ΕΝΑΣ ΑΠΑΖΙΩΜΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΣ

Οι Νεοέλληνες αντιμετωπίζουμε σοβαρότατη κρίση ταυτότητας. Η κρίση ανάγεται στις πρώτες δεκαετίες μετά την παλιγγενεσία και μάλιστα στην μετά τή δολοφονία του Καποδίστρια εποχή.

Πλήθος ιστορικῶν μαρτυριῶν ἀποδείχνουν ὅτι ἡ νεοελληνική ταυτότητα διαμορφώθηκε ὄχι ἀργότερα ἀπό τό 1204, ἔτος κατάκτησης τῆς Πόλης ἀπό τοὺς Φράγκους, τοὺς ὁποίους ἔχουν παράφορα ἐρωτευτεῖ οἱ ἀποδομητές τοῦ Γένους. «Ἕλληνες εἶμαστε καί τό γνωρίζουμε πολύ καλά» ἔγραφε σέ ἐπιστολή του πρὸς τόν πάπα ὁ αὐτοκράτορας Ἰωάννης Βατάτζης, ὁ ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας, λίγα ἔτη μετά τήν πρώτη ἄλωση τῆς Πόλης, συμπληρώνοντας ὅτι ὁ ὅρος

Ρωμαῖος εἶναι πολιτικός καί δηλώνει τόν πολίτη τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τόν τίτλο τῆς ὁποίας κληρονόμησαν ἀπό τόν Μέγα Κωνσταντῖνο οἱ Ἕλληνες. Κατά τή μακρόχρονη δουλεία στοὺς Τούρκους, οἱ πρόγονοί μας αὐτοπροσδιορίζονταν ὡς Ρωμηοί. Οἱ ὑποταγμένοι στή Δύση δαιμονίζονται στό ἄκουσμα τοῦ ὅρου αὐτοῦ, ἐπειδὴ γνωρίζουν ὅτι ἦταν ταυτόσημος μέ τόν ὀρθόδοξο Ἕλληνα. Καί ἐπιχειροῦν νά δημιουργήσουν σχολή γενιτσάρων, ἡ ὁποία θά διδάσκει στά παιδιά μας, ὅσο ἀκόμη θά γεννοῦμε ἔστω καί λίγα, ὅτι κατά τήν Τουρκοκρατία οἱ πρόγονοί μας εἶχαν μόνο θρησκευτική συνείδηση. Ἐθνική ἀπόκτησαν μετά τήν «ἀπελευθέρωση» μέ τή βοήθεια τῶν «φωτισμένων προστατῶν» μας. Εἶναι ὅμως ἱστορικό γεγονός ὅτι ὁ

ὁ ἅγιος
ΚΟΣΜΙΑΣ
ὁ ἁγίου

σοι δέν ἄντεξαν καί ἀλλαξοπίστησαν, γιά νά θέσουν τέλος στίς δοκιμασίες τους, ἀποκόπηκαν ὄχι μόνο ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί ἀπό τό Ἔθνος. Ἐπίσης οἱ σκλάβοι χριστιανοί δέν ἔλεγαν γιά ἐκείνους ὅτι ἐξισλαμίστηκαν, καθῶς ἀγνοοῦσαν τή λέξη, ἀλλά ὅτι τούρκεψαν. Ἡ Ἐκκλησία διαφύλαξε τό Γένος ὡς κιβωτός. Ἄν εἶχαν τουρκέψει ὅλοι, γιά ποιά ἐπανάσταση τοῦ 1821 θά γινόταν λόγος σήμερα; Ὑπάρχουν καταγραφές δυτικῶν περιηγητῶν, οἱ ὁποῖοι, ἄν καί γράφουν μέ ἀνθελληνικό πνεῦμα, ἀναγκάζονται νά ὁμολογήσουν ὅτι οἱ λαοί τῆς Δύσης δέν θά ὑπέμεναν τέτοιου εἴδους δουλεία περισσότερο ἀπό δεκαετία!

Ποιός συνέβαλε τά μέγιστα στήν ἀνάσχεση τοῦ ρεύματος ἐξισλαμισμού, ἰδίως στή Δυτική Ἑλλάδα; Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ πατροκοσμάς ἀπλά γιά τούς ἀποδομητές (καλοσύνη τους). Αὐτός μελέτησε τά ἑλληνικά γράμματα, ὅπως καταγράφεται στίς διδαχές του, συνεπῶς γνώριζε, ὅπως καί κάθε ἄλλος μορφωμένος Ἕλληνας ἐπί Τουρκοκρατίας, ὅτι ἦταν ἀπόγονος λαμπρῶν προγόνων, τό πνεῦμα τῶν ὁποίων δέν κατενόησαν οὔτε οἱ Δυτικοί κατά τήν «Ἀναγέννηση». Ἔτσι σιγά-σιγά ἀκόμη καί ὁ ἀγράμματος Μακρυγιάννης συνειδητοποίησε τή μεγάλη ἀξία πού εἶχαν οἱ πέτρες (ἀρχαιοτήτες). Ὁ ἅγιος Κοσμάς πρωτοστάτησε στό νά ἰδρυθοῦν πλῆθος ἑλληνικά σχολεῖα, ὥστε νά μαθαίνουν τά Ἑλληνόπουλα ἑλληνικά γράμματα. Γι' αὐτόν ὅμως τά ἑλληνικά γράμματα ἦταν τά θεοτικά γράμ-

ματα, τά ὁποῖα δαιμονίζουν τούς ἄθεους ἀποδομητές πού ὑπηρετοῦν τή «νέα τάξη πραγμάτων» ὁποῖο προσωπεῖο καί ἄν φοροῦν. Ὁ ἅγιος Κοσμάς μέ τό μαρτύριό του ἔδειξε ὅτι στόν βίο του ὁ λόγος του ταυτιζόταν μέ τό ἔργο του. Ἐνῶ ὁ Βολταῖρος, τόν ὁποῖο οἱ ὑποταγμένοι στή Δύση προβάλλουν ὡς πρότυπο, ὑπῆρξε αἰμομείκτης, σκληρός δανειστής, ἄπληστος μεγαλοεπιχειρηματίας καί ἐκδήλωνε ἀποστροφή πρὸς τόν «χυδαῖο ὄχλο»!

Ὅμως ὁ λαός ἀκόμη ἀντιστέκεται, παρά τήν ἄθλια προπαγάνδα τῶν ἐχθρῶν τῆς παράδοσής μας. Εἶχε ἀναγνωρίσει τόν ἱερομόναχο Κοσμά ὡς ἅγιο ἐν ζωῇ. Μετά τό μαρτύριό του δέν περίμενε τήν ἀγιοκατάταξή του ἀπό τό Πατριαρχεῖο, ἀλλά ἄρχισε νά τόν τιμᾷ μέ εἰκόνες στούς ναοούς. Καί σήμερα συρρέει στά πανηγύρια του πρὸς μεγάλη ἐνόχληση ὅσων ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἀποτυχαίνουν οἱ προσπάθειές τους νά τόν «διαφωτίσουν». Καί ἡ Ἐκκλησία, παρά τίς μεγάλες ἀδυναμίες τοῦ σώματος της, καί σήμερα γεννᾷ ἁγίους πού στηρίζουν τούς τραυματισμένους ἀπό τά πλήγματα τῆς ἄρνησης Νεοέλληνες. Εἶναι καιρός νά θέσουμε τό ἐρώτημα: Ἀνήκουμε ἄραγε στό ἴδιο Γένος οἱ πιστοί στήν παράδοση χιλιετιῶν καί οἱ φανατικοί πολέμιοι αὐτῆς; Μήπως γιά τούς δεύτερους ὁ ὅρος Γένος ἔχει ἀπολέσει κάθε νόημα;

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Άπό τό ήμερολόγιο μιᾶς δασκάλας...

Παρασκευή ἀπόγευμα. Στήν πόλη πού ἔμενα πέρσι συναντηθήκαμε μέ μία φίλη πού εἶχα μῆνες νά τή δῶ.

Στό μικρό μαγαζάκι πού μπήκαμε γιά ἓνα ζεστό ρόφημα, ἡ συζήτηση ζωηρή ζωντανεύει σκηνές τοῦ παρελθόντος.

Σέ μία στιγμή ἡ πόρτα ἀνοίγει καί ξεπροβάλλουν δύο μελαχρινά κοριτσάκια μέ ἀχτένιστα μαλλιά, πιασμένα πίσω, κρατώντας λουλούδια στά χέρια. Ἀμέσως, ὁ νοῦς μου ἔτρεξε στήν περσινή μου τάξη στό γειτονικό χωριό, πού λόγω τῆς ἰδιαιτερότητάς του λίγοι μόνιμοί ἐκπαιδευτικοί ἐπιθυμοῦν νά ὑπηρετήσουν καί ἐλάχιστοι ἀναπληρωτές ἐπιλέγουν νά βρεθοῦν. Ἕνα χαμόγελο διαγράφεται στά χεῖλη μου, καθώς ἀντικρύζω τήν περσινή μαθήτριά μου, τήν τσιγγανούλα μου μέ τά ἐκφραστικά χαμογελαστά μάτια.

Πηγαίνει ἀπό τραπέζι σέ τραπέζι, προσπαθώντας νά πουλήσει τά μπουκετάκια πού κρατᾶ στά χέρια της. Ἄλλοι ἀνέκφραστοι καί ἄλλοι λέγοντας ἓνα «δέν θέλουμε» προσπαθοῦν νά ἀπομακρύνουν τά δύο μελαχρινά κοριτσάκια. Παρακολουθῶ τή σκηνή πού διαδραματίζεται μπροστά μου ἀμίλητη, μή θέλοντας νά φέρω σέ δύσκολη θέση τή μικρή. Τή στιγμή ὅμως πού ἐτοιμάζονται νά φύγουν, τά βλέμματά μας διασταυρώνονται. Ἀμέσως, ἡ μικρή τρέχει πρὸς τό μέρος μου, ἀφήνει τά λουλούδια στό διπλανό τραπέζι καί πέφτει στήν ἀγκαλιά μου φωνάζοντας «Κυρία!». Ἀφοῦ πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα κρατώντας μέσα στά χέρια μου τή μικρή μου μαθήτριά, γυρίζει στό διπλανό τραπέζι, παίρνει ἓνα μπουκέτο καί μοῦ λέει: «Κυρία, αὐτά εἶναι γιά σένα, σ' τά χαρίζω!» καί μέ ἓνα φιλί μέ ἀποχαιρέτησε.

Κρατώντας στά χέρια μου τά λουλούδια, αὐτό τό δῶρο εὐγνωμοσύνης, σάν ταινία περνοῦν ἀπό μπροστά μου χαρούμενες ἀλλά καί δύσκολες στιγμές τῆς σχολικῆς ζωῆς...

Στ' ἀλήθεια, πόσα συναισθήματα, ἔντονα καί ἀντιφατικά, βιώνει ἓνας ἐκπαιδευτικός σέ διάστημα μιᾶς χρονιάς,

μιᾶς μέρας, ἀκόμα καί μιᾶς ὥ-
ρας! Ἡ χαρά, ἡ ἀγωνία, ἡ ἐπιτυ-
χία, ἡ λύπη, ὁ ἐνθουσιασμός καί
ἡ ἀπογοήτευση εἶναι μερικά μό-
νο ἀπό τὰ συναισθήματα πού
ἐναλλάσσονται καθημερινά σέ
μία σχολική τάξη. Καί ἐσύ βρί-
σκεσαι κάθε μέρα ἐκεῖ, στό δικό
σου στρατόπεδο, νά δίνεις τή
δική σου μάχη, γιά νά δώσεις
τήν εὐκαιρία νά μάθουν ἀνεξαι-
ρέτως ὅλα τὰ παιδιά. Πολλές
φορές νιώθεις νά σέ ἀνεβάζουν
στά οὐράνια καί ἄλλες πάλι κά-
θεσαι στήν ἔδρα μέ σκυμμένο
τό κεφάλι: Ἄραγε θά βελτιω-
θοῦν ὡς μαθητές καί κυρίως ὡς
ἄνθρωποι; Θά καταλάβουν πώς
τούς ἔδωσες ὅ,τι καλύτερο μπο-
ροῦσες καί κυρίως τήν ἀγάπη
σου;

Τό καταπληκτικό εἶναι πώς
στή δύσκολη ἀλλά ταυτόχρο-
να καί ὁμορφη αὐτή πορεία
τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ὑπάρχουν
ἀναπάντεχα γεγονότα πού ἔρ-
χονται σάν ἀπάντηση τοῦ οὐρα-
νοῦ στήν ἀγωνία... στήν προσ-
ευχή σου...

Κάποιοι μικροί μαθητές, σάν
τήν τσιγγανούλα μου, ἀνέλπιστα
καί μέ ὁποιοδήποτε τρόπο, σοῦ
λένε: «Ναί, ἀξίζει νά παλεύεις
καί νά σκορπᾶς τήν ἀγάπη σου
χωρίς διάκριση, γιά νά ρίχνεις
λίγες σταγόνες δροσιάς στίς
ψυχές μας! Ἀξίζει, γιατί ὁ σπό-
ρος πού τώρα ρίχνεις, κάποτε
θά φυτρώσει καί θά βγάλει ὁ-
μορφα λουλούδια! Πίστεψέ το
καί μή σταματᾶς νά ἀγωνίζε-
σαι!».

«Φιλοθέη»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ- ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Σᾶς προσκαλοῦμε
νά τιμήσετε μέ τήν παρουσία σας
τό ἸΔ' Ἐκπαιδευτικό Συνέδριο,
πού διοργανώνει ἡ Ὁρθόδοξη
Ἀδελφότητα «Χριστιανική Ἐλπίς»
τό Σάββατο 6 Ὀκτωβρίου 2018
στό πνευματικό της κέντρο
στό Φίλυρο Θεσσαλονίκης.

ΘΕΜΑ:
ΠΛΗΓΗΣΗ
ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τό Διοικητικό Συμβούλιο

Εἰς μνημόσυνον

Πρωτοπρεσβύτερος π. Παναγιώτης Καραγιάννης

Τὴν Τετάρτη 20 Ἰουνίου, ἡμέρα μνήμης τοῦ ἁγίου λειτουργιολόγου Νικολάου Καβάσιλα, ἀναχώρησε γιὰ τὴν οὐράνια πατρίδα ἓνας ἀληθινὸς ἔραστής τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Παναγιώτης Καραγιάννης, τ. ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν (Ἄνω Πόλης).

Ὁ π. Παναγιώτης ὑπῆρξε ὑπόδειγμα ἱερέως. Διαφύλαξε μέ ζῆλο τὴν παρακαταθήκη πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴ χειροτονία του, καί τὴν παρέδωσε στὸν Κύριο ἀκέραιη καί ἀμώμητη.

Εἶχε τὴν εὐλογία νά μαθητεῦσει ἀπὸ μικρὸς στή γενέτειρά του τὴν Καλαμάτα παρά τοὺς πόδας ἁγίων ἀνδρῶν. Ἀγάπησε τὸν νόμο τοῦ Κυρίου μέ ὅλη του τὴν καρδιά καί προσπάθησε σέ ὅλη του τὴ ζωὴ νά μὴν ξεκλίνει ἀπ' αὐτόν οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά. Γνώριζε τὴν ἁγία Γραφή ὅσο λίγοι καί ἀγωνιζόταν νά στοιχίζεται τόσο ὁ ἴδιος καί ἡ οἰκογένειά του, ὅσο καί τὰ πνευματικά του παιδιά στὸν

κανόνα τῆς.

Λειτουργοῦσε καθημερινὰ καί δέν θά ἦταν ὑπερβολὴ νά πεῖ κανεὶς ὅτι ἡ θεία Λειτουργία ἦταν ἡ ζωὴ του. Λειτουργοῦσε μέ πόθο καί πάθος ἅγιου πού ἀντανακλοῦσε στὴν κάθε του κίνηση, στὴν φωνή του καί στὴ φωτεινὴ ὄψη του. Ὅποιοι ἀξιωθήκαμε νά μετέχουμε ἔστω καί μιά φορά στή θεία Λειτουργία μέ λειτουργό τὸν π. Παναγιώτη, νιώσαμε πραγματικά τί θά πεῖ ὁ λόγος τοῦ ἱεροῦ ψαλμωδοῦ «ἐπιποθεῖ καί ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου» (Ψα 83,3).

Κήρυττε ἀνελλιπῶς σέ κάθε θεία Λειτουργία, προσπαθώντας νά μεταγγίσει στὶς ψυχές τῶν παιδιῶν του τὸ φρόνημα τῶν ἁγίων. Ἦταν πολὺ εὐαίσθητος σέ ὅ,τι ἔχει σχέση μέ θέματα πίστεως καί ζωῆς, καί αὐτὸ φαίνεται ξεκάθαρα καί στὰ βιβλία πού ἔγραψε ἀπὸ πόνο καί ἀγωνία γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Διακρίθηκε ὡς πνευματικὸς. Τὸ πνευματικὸ του μέγεθος, ἡ ταπεινω-

σή του καί ἡ πατρική του ἀγάπη πού ἀγκάλιαζε τούς πάντες, εἴλκυσαν κοντά του χιλιάδες ἀνθρώπους, πού βρῆκαν στό πετραχήλι του ἀνάπαυση καί ἀπλανῆ πνευματική καθοδήγηση. Ποτέ δέν ἐπιχείρησε νά «δέσει» τίς ψυχές πού τόν ἐμπιστεύονταν, γιά νά ἐπιβληθεῖ καί νά ἐξουσιάσει. Ἀντίθετα τίς ἐλευθέρωνε ἀπό κάθε εἶδους δεσμά.

Τό τέλος τῆς ζωῆς του ἦταν ὀσιακό. Στίς πολλές δοκιμασίες τοῦ βίου του, πού ἀντιμετώπιζε πάντοτε μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στόν Κύριο, προστέθηκε ἡ ἀσθένεια. Ἦταν μεγάλο τό βάρος, ἀλλά τό σήκωσε κι αὐτό μέ ὑπομονή καί μέ τή συνειδηση ὅτι «ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καί τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φι 1,21). Ζοῦσε, ἀνέπνεε καί πέθαινε γιά τόν γλυκύτατό του Χριστό.

Ὁ π. Παναγιώτης μ' ἓνα λόγο ὑπῆρξε παραδοσιακός ἱερεύς, ἓνα εἶδος πού ὄλο καί περισσότερο σπανίζει. Παραδοσιακός ὄχι μέ τήν ἔννοια τοῦ τηρητῆ κάποιων τύπων, ἀλλά μέ τήν ἔννοια τοῦ ἱερέως πού εἶναι ταυτισμένος μέ τήν ἱερῆ ἀποστολή του.

Ἡ Ἀδελφότητά μας, ἡ ὁποία εἶχε ξεχωριστή θέση στήν καρδιά του καί τῆς συμπαραστάθηκε σέ κρίσιμες στιγμές, εὐχεται γιά τήν ἀνάπαυσή του καί ζητᾶ καί ἀπό τή θέση αὐτή τίς προσευχές καί τίς πρεσβεῖες του.

ΔΩΣ' ΜΑΣ ΤΗΝ ΕΥΧΗ ΣΟΥ

στή μνήμη τοῦ μακαριστοῦ

Σάββα Ν. Ξανθόπουλου († 14-9-17)

Ἦσουν κλωνάρι θαλερό
στόν κορμό τῆς βασανισμένης γενιᾶς σου.
Μιά ρίζα εὐλογημένη, πού τήν πότισαν
τά νάματα τῶν ἀγίων καί τῶν μαρτύρων.
Τίποτε δέν ἄφησες νά πάει χαμένο
ἀπό τόν σπόρο.

Ἐκατονταπλάσιος ὁ θερισμός
στό χωράφι τῆς καρδιᾶς σου,
ἀλλά καί στόν ἀγρό πού ἐπιστατοῦσες
«ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καί σεμνότητι».

Δέν ἔδρεψες δάφνες κήρυκα
κι ὅμως κήρυττες τόσο εὐγλωττα,
ἄν βέβαια εἶναι κήρυγμα
τῶν ταπεινῶν ἢ σιωπῆ.

Ἔφυγες, μά δές γύρω σου.
Δεκάδες τά νέα βλαστάρια
πού στοιχίζονται στό ἱερό χρέος.

Ἀγαλλίασε, γέροντα,
ἡ λαμπαδηφορία τοῦ Φωτός
θά συνεχίσει.

Καί σκύψε καί δῶσ' μας τήν εὐχή σου.

Ἰωάννης

Ἡ κλήση τῶν πρώτων μαθητῶν (Λκ 5,1-11)

Σήμερα, πού εἶναι ἡ πρώτη Κυριακή τοῦ Λουκά, μᾶς θυμίζει ἡ Ἐκκλησία μας πῶς κάλεσε ὁ Κύριος τούς τέσσερις πρώτους μαθητές του, Ἀνδρέα καί Πέτρο, Ἰωάννη καί Ἰάκωβο. Μελετώντας καί τά τέσσερα Εὐαγγέλια διαπιστώνουμε κάτι πολύ βασικό, ὅτι στίς σχέσεις τοῦ Ἰησοῦ μέ τούς μαθητές του διακρίνονται οἱ ἐξῆς βαθμίδες: γνωριμία - κλήση - ἐκλογή - ἀποστολή.

Ὁ Κύριος πρὶν καλέσει τούς μαθητές του, εἶχε μιά γνωριμία μαζί τους. Μετά ἀπό τή Βάπτιση καί τούς πειρασμούς, ἐκεῖ στόν Ἰορδάνη, γνώρισε, ἀνάμεσα στούς μαθητές τοῦ Προδρόμου, τόν Ἀνδρέα τόν πρωτόκλητο, τόν Ἰάκωβο, τόν Ἰωάννη καί κατόπιν τόν Πέτρο. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη γνωριμία, ἡ ὁποία στή συνέχεια ἔπαιξε βασικό ρόλο στήν ἱστορία τῶν μαθητῶν.

Μετά ἀπό τή γνωριμία ἔχουμε τήν κλήση, ἡ ὁποία ἀναφέρεται στά τρία πρῶτα Εὐαγγέλια ἀλλά μέ μιά διαφορά. Στό κατά Ματθαῖον καί στό κατά Μάρκον λέγεται μόνο ὅτι ὁ Κύριος τούς συνάντησε στή λίμνη καί τούς κάλεσε νά τόν ἀκολουθήσουν, χωρίς νά ἀναφέρεται ἡ θαυμαστή ἀλιεία. Ὁ

Λουκάς ὁμως, βλέπει πολύ ἀπαράιτητο τό στοιχεῖο αὐτό τῆς θαυμαστικῆς ἀλιείας καί δέν τό ἀποσιωπᾷ. Ὁ Κύριος κάλεσε τούς πρώτους μαθητές του μετά ἀπό ἓνα καταπληκτικό γεγονός: Παρακάλεσε τόν Πέτρο καί ἔσυρε τό πλοῦν τοῦ λίγο πιό μέσα στή λίμνη. Ἀνέβηκε ἐκεῖ, γιά νά προσταθεῖ ἀπό τό πλῆθος πού κόντευε νά τόν ρίξει στή θάλασσα. Τό ἔκανε ἄμβωνα καί κήρυξε στόν λαό. Μόλις τέλειωσε, θέλησε νά πληρώσει τό ἐνοίκιο στόν Πέτρο καί στούς συνεταίρους του. Γι' αὐτό τούς εἶπε: «Πηγαίνετε νά ψαρέψετε». «Μά, Κύριε», τοῦ ἀπαντοῦν, «κοπιάσαντες δι' ὅλης τῆς νυκτός ἐλάβομεν οὐδέν», δέν πιάσαμε τίποτα. Αὐτοί ἦταν ἐπαγγελματίες ψαράδες, ὁ Χριστός -ὡς ἄνθρωπος βέβαια- δέν μπορούσε νά ξέρει ἀπό θάλασσα, διότι ἦταν τέκτων, τεχνίτης, μαραγκός. Ἦταν παράλογο γιά ψαράδες νά πᾶνε νά ψαρέψουν ὦρα πρωινή. Ὅμως ὁ Πέτρος συμπληρώνει: «Ἐπὶ δὲ τῷ ρήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον», «ἐπειδὴ τό λές, θά ρίξω τά δίχτυα». Δέν εἶπε ὁ ἔμπειρος ψαράς «μά ἐγώ εἶμαι ψαράς, ξέρω σπιθαμὴ σπιθαμὴ τή λίμνη, ἐσύ πού δέν ξέρεις θά μοῦ

πεις νά ψαρέψω τέτοια ὥρα;», ἀλλά λέει: «Ἄφου ἔσύ τό λές, θά τό κάνω». Καί γέμισαν τά δίχτυα τόσο, πού κινδύνευαν νά σχισθοῦν καί ζήτησε τή βοήθεια τῶν συνεταίρων, τῶν ἀδελφῶν Ἰωάννη καί Ἰακώβου.

Πολύ σπουδαῖο μήνυμα μᾶς διδάσκει αὐτό τό ἱστορικό σημεῖο: ὅτι οἱ ἄνθρωποι μόνοι τους μπορεῖ νά κοπιᾶσουν μέρες καί νύχτες στή ζωή τους καί νά μήν κατορθώσουν τίποτε. Ἐνῶ μέ τήν ὑπακοή στόν Κύριο ἔχουν τήν εὐλογία του, καί τά ἀδύνατα γίνονται δυνατά. Μέ τόν Χριστό, καί ἂν ἀκόμα ἡ λογική δέν τό κατανοεῖ, τά ἀποτελέσματα εἶναι θαυμαστά. Θά τό πεῖ ὁ Κύριος ἀργότερα στούς μαθητές του· «χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰω 15,5).

Καί ἡ συνέχεια πολύ ἀποκαλυπτική, ὅπως τήν γράφει ὁ ἱστορικός Λουκάς. Ὁ Πέτρος πέφτει στά πόδια τοῦ Κυρίου καί τοῦ λέγει: «Φύγε ἀπό τή βάρκα μου, διότι εἶμαι ἁμαρτωλός». Ἀλλά ὁ Κύριος τόν ἐνθαρρύνει: «Μή φοβοῦ· ἀπό τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν». Θυμίζει ὁ Πέτρος τούς μεγάλους προφήτες, τόν Μωυσῆ, τόν Ἡσαΐα, τόν Ἰεζεκιήλ, πού ὅταν τούς καλοῦσε ὁ Κύριος πρόβαλλαν τήν ἁμαρτωλότητα καί τήν ἀκαταλληλότητά τους. Καί ὁ Πέτρος καί οἱ ἄλλοι μαθητές, πού καλοῦνται στή μεγάλη ἀποστολή, τό πρῶτο πού νιώθουν εἶναι ἡ ἁμαρτωλότητά τους, ἡ ἀδυναμία τους. Ἔτσι πρέπει νά νιώθει κάθε πιστός, ὅταν τοῦ ἀναθέτει ὁ Κύριος μία ἀποστολή μέσα στό ἔργο του, ὅτι ὄχι μόνο εἶναι ἀδύναμος καί ἀκατάλληλος ἀλλά καί γεμάτος ἁμαρτίες.

Προσέξτε καί μιά λεπτομέρεια, ἀδέλφια μου, πολύ διδακτική: Μετά ἀπό τό θαυμαστό σημεῖο, οἱ ψαράδες τῆς Γαλιλαίας δέν χάρηκαν τήν πλοῦσια ψαριά. Δέν ἔτρεξαν νά τήν ἐκμεταλλετοῦν. Ἡ μεγάλη χαρά τους δέν ἦταν ἡ ψαριά, ἦταν πού τούς κάλεσε ὁ Κύριος νά εἶναι κοντά του γιά πάντα. Ἔτσι λοιπόν ἀφήνουν καί τά δίχτυα, ἀφήνουν καί τά καράβια καί τούς γονεῖς τους, ἀφήνουν καί τήν ψαριά -ἄλλοι ἄς τή χαροῦν καί ἄς τήν ἀπολαύσουν- καί ἀκολουθοῦν τόν Ἰησοῦ.

Στ. Ν. Σάκκος
Κυριακή 23-9-2001, Φίλυρο

Συνειδήσεις μ' άνοιχτά παράθυρα

- Μπαμπά, πού είναι τά όπλα μας; ρωτάει, καθώς τραβάει τό μανίκι του πατέρα του ένας μικρούλης, γύρω στά πέντε, μέ άθλητική περιβολή καί μεγαλίστικο ύφος.

- Ποιά όπλα, αγόρι μου;

- Τά όπλα γιά νά πολεμήσουμε! Τό πρωί μās είπες «παιδιά, θά πάμε στίς Πρέσπες νά πολεμήσουμε!».

- Ναί, τό είπες, τό είπες! Τό άκουσα κι εγώ, πετάχτηκε ό άλλος, ό πιό μικρός, από άδελφική, μάλλον, άλληλεγγύη.

- Νά τά όπλα μας, παιδιά! άπάντησε ό νεαρός πατέρας καί έδειξε τίς δεκάδες γαλανόλευκες σημαίες πού κρατούσαν στά χέρια τους νέοι, γέροι, άνδρες, γυναίκες, παιδιά καί φώναζαν μέ

ρυθμό τό σύνθημα «Η Μακεδονία είναι Έλλάδα».

- Ψέματα! Δέ σκοτώνουν οί σημαίες! είπε μέ στόμφο ό μικρός κοιτάζοντας μέ δικαιολογημένη άπορία στά μάτια τόν πατέρα του, ένώ κι ό άδελφός του κουνούσε τό κεφάλι τό ίδιο άπορημένος.

- Δίκιο έχεις, αγοράκι μου. Οί σημαίες δέν σκοτώνουν, αλλά γιά τίς σημαίες σκοτώνονται οί πατριώτες... Η γαλανόλευκη σημαία μας είναι σύμβολο ιερό! Συμβολίζει τήν Πατρίδα μας μέ τίς όμορφιές της, τή δοξασμένη μας Ιστορία μέ τούς πολέμους γιά τήν έλευθερία, πού σās άφηγεΐται ό παππούς κάθε άπόγευμα, συμβολίζει τήν ελληνική ψυχή! άπάντησε μέ συγκίνη-

ση ὁ πατέρας τους χαϊδεύοντας τὰ κοντοκουρεμένα παιδικὰ κεφαλάκια.

Τὰ δύο μικρά παιδάκια ρούφηξαν τὰ λόγια τοῦ πατέρα τους κοιτάζοντάς τον μ' ἐμπιστοσύνη στὰ μάτια. Ξεδίπλωσαν, στή συνέχεια, τίς σημαιοῦλες πού τούς ἔδωσε καί τίς σήκωσαν πάνω ἀπό τό μικρό τους ἀνάστημα!...

Συμμετεῖχα στό συλλαλητήριο τῆς 17ης Ἰουνίου, στή Βίγλα Πισοδερίου. Ἡ συζήτηση ἀνάμεσα σέ ἓναν συνειδητοποιημένο νεοέλληνα πατέρα καί τὰ παιδιά του, πού ἔγινε δίπλα μου, μέ συνάρπασε. Τὰ μικρά αὐτά παιδιά διδάσκονταν ἓνα ζωντανό καί περιεκτικό μάθημα Ἰστορίας! Μιᾶς Ἰστορίας πού, ἐξ ὀρισμοῦ, εἶναι συμφωνία μεταξύ νεκρῶν, ζώντων καί ἀγέννητων. Εἶναι, λοιπόν, αἰσchrό καί ἄνομο νά ἀλλάξει ἐν ἀπουσία τῶν νεκρῶν καί τῶν ἀγέννητων...

Σήμανε συναγερμός στήν ψυχή μου. Στ' αὐτιά μου βοῦιζαν τὰ φλογερά συνθήματα γιά τήν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας καί τό ἀδιαπραγμάτευτο τοῦ ὀνόματός της. Τὰ μάτια μου βουρκωμένα δέν ἔβλεπαν τό δικαίως ἀγανακτισμένο πλῆθος γύρω μου, ἀλλά δύο ἄλλα μικρά παιδάκια, τόν Μίκη καί τή Ζέζα!

Τά ἔβλεπα στό σπίτι τους, στήν Ἀθήνα, νά κοιτοῦν μέ ἀγωνία τή νεαρή μητέρα τους Ναταλία Δραγούμη-Μελᾶ, πού μέ τρεμάμενα χέρια ἄνοιγε τό γράμμα τοῦ συζύγου της Παύλου. Περιμέναν μέ ἀγωνία νά μάθουν τὰ νέα ἀπό τήν ὑπόθεση τῆς Μακεδονίας. Ὁ προστάτης τοῦ σπιτιοῦ τους εἶχε ἀφήσει καριέρα, πλοῦτη καί οἰκογενειακή θαλπωρή, γιά νά πολεμήσει γιά μιᾶ ἐλεύθερη ἐλληνική Μακεδονία. Πόσο, σκεφτόμουν, πόνεσαν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι γιά νά μπορούμε ἐμεῖς σήμερα νά

πατᾶμε σ' αὐτά τὰ ἅγια χῶματα ἐλεύθεροι ἀπό κάθε δυνάστη Τοῦρκο ἢ Βούλγαρο!

Ἐκλαιγε ἡ συνειδησή μου κοιτώντας τὰ βουνά ὀλόγυρα, ὅπου πάτησε τό πόδι τοῦ ἥρωα Παύλου Μελά καί τῶν παλληκαριῶν του! Ἄν ὅλοι αὐτοί ἐρχόντουσαν στό σημερινό συλλαλητήριο, τί θά μᾶς ἔλεγαν ἢ καλύτερα τί θά μᾶς ἔδειχναν; Τί ἄλλο ἀπό τὰ κομμένα τους χέρια, τὰ κομμένα τους κεφάλια, τίς τραυματισμένες καρδιές τους, τήν πέρα ἀπό τόν θάνατο ὀρθόδοξη ἐλληνική τους ψυχή;

Πῶς θά ἀντιδρούσαν ὅλοι αὐτοί οἱ ἥρωες πού ξόδεψαν αἷμα γιά τή Μακεδονία, ἂν μάθαιναν ὅτι τήν Κυριακή 17 Ἰουνίου 2018 ἀνάμεσα στούς ὑπουργούς Ἐξωτερικῶν Ἑλλάδας καί Σκοπίων ὑπεγράφη συμφωνία μέ τήν ὁποία ἀναγνωρίζεται τό γειτονικό κράτος ὡς «Βόρεια Μακεδονία»;

Ἀλλά καί τί θά εἶχαμε, ἄραγε, νά ἀποκριθοῦμε στούς χιλιάδες νεκρούς τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων 1912-13; Θά εἶχαμε τό σθένος νά τούς κοιτάξουμε στὰ μάτια; Θά τολμούσαμε νά σταθοῦμε μπροστά τους ἐμεῖς, πού ἀπαξιῶνουμε τούς ἀγῶνες τους, προδίδουμε τήν Ἰστορία μας καί ἀνοίγουμε διάπλατα τήν κερκόπορτα γιά μελλοντικές διεκδικήσεις ἐδαφῶν πού ποτίστηκαν μέ τό αἷμα τους;

Κοίταξα τὰ δύο μικρά παιδάκια δίπλα μου, πού κρατώντας τίς σημαιοῦλες τους φώναζαν μέ τίς ἀθῶες τους ψυχές: «Ἡ Μακεδονία εἶναι Ἑλλάδα!» καί κάτι σάν ἐλπίδα ἄρχισε νά κελαῖδαί μεσα μου. Ἦταν βάλσαμο οἱ παιδικές φωνές στό τραυματισμένο μακεδονικό μου φιλότιμο...

Φωτεινή Φωτιάδου-Κωνσταντίνου

Σχόλιο στην επικαιρότητα

Ἡ «συμφωνία» πού βιάζει τήν ἱστορία

«Λύπη συνέχει τὰς καρδίας ἡμῶν», μετά τήν ὑπογραφή τῆς συμφωνίας στίς Πρέσπες στίς 17 Ἰουνίου 2018. Ἀναντίρρητα, «ἤδε ἡμέρα», ἡ ἀποφράς τῆς νεότερης ἱστορίας μας, εἶναι ἀρχή μεγάλων συμφορῶν γιά τό Ἕθνος μας γενικά.

Κατ' ἀρχάς ὀνομάζεται συμφωνία -γιά λόγους καθαρά προπαγανδιστικούς-, ἐνῶ πρόκειται γιά προσύμφωνο, ἀφοῦ ὑπέγραψαν μόνον οἱ δύο ὑπουργοί Ἐξωτερικῶν, ὁ σκοπιανός καί ὁ δικός μας, ὁ διορισμένος ἀπό τόν πρωθυπουργό καί ὄχι ἐκλεγμένος ἀπό τόν λαό. Διακεκριμένοι νομικοί ἀποφάνθηκαν ὅτι «ἡ Συμφωνία τῶν Πρεσπῶν εἶναι ἄκυρη ὡς ἀντίθετη σέ διατάξεις δημοσίου διεθνοῦς δικαίου καί σέ συνταγματικές διατάξεις» καί «ἀνυπόστατη» «λόγῳ μὴ νόμιμης ἐκπροσώπησης τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κατά τήν ὑπογραφή τῆς σύμβασης». Ἀναμένουμε τίς ἐξελίξεις ἀπό πλευρᾶς δικαιοσύνης.

Ἡ συμφωνία ἔγινε μέ τυμπανοκρουσίες στή μεθόριο τῶν δύο κρατῶν. Ἀσφαλῶς δέν ἐπιλέχτηκε τυχαῖα

ὁ περίφημος ὑδροβιότοπος γιά τήν ὑπογραφή. Στούς Ψαράδες τό 1949 διαδραματίστηκε μία ἀπό τίς τελευταῖες πράξεις τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμφύλιου πολέμου. Στήν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ στίς 25 καί 26 Μαρτίου τοῦ 1949 ὁ τότε ἡγέτης τοῦ ΚΚΕ Νίκος Ζαχαριάδης διακήρυξε τό δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης τοῦ «μακεδονικοῦ» λαοῦ.

Τί κρίμα! Γνωρίζουμε ὅτι ἡ γειτονική μας χώρα καπηλεύεται ἐδῶ καί 74 χρόνια τόν ἱστορικό, γεωγραφικό καί πολιτικό ὄρο Μακεδονία καί τόν χρησιμοποιεῖ ὡς ἔθνικό. Καί σήμερα ὅλος ὁ Ἑλληνισμός βλέπει ὅτι τό ζήτημα τῆς ὀνομασίας ἀποτελεῖ μία διαπραγμάτευση, ἀπό τήν ὁποία ἀπουσιάζει ἡ ἱστορία. Ἀντιθέτως εἶναι παροῦσα ἡ προπαγάνδα. Ἡ ἐπίλυση, ὅμως, ἑνός μεζονοῦ ἔθνικοῦ ζητήματος δέν μπορεῖ νά γίνει εἰς βάρος καμίας ἱστορικῆς πραγματικότητας· εἶναι ἀπαράδεκτο νά ἀπεμπολοῦμε τά κυριαρχικά μας δικαιώματα στό ὄνομα ἀβέβαιων οικονομικῶν συμφερόντων, πού ὑποτίθεται ὅτι θά λύσουν αὐτόματα τό θέμα. Κανείς προφανῶς

δέν ἔχει τό δικαίωμα νά παραδίδει τό ὄνομα τῆς Μακεδονίας γιά ὁποιαδήποτε λύση. Ὅποιος τό ἐπιχειρεῖ διαπράττει τό ἔγκλημα τῆς Ὑβρεως καί ἀνελέητη ἀναμένεται ἡ ἄτη, δηλαδή ἡ τιμωρία.

Ἐπιπλέον, ὁ ὄρος «Βόρεια Μακεδονία» συνειρμικά ἀνακαλεῖ στή σκέψη καί τόν ὄρο «Νότια Μακεδονία», παραπέμποντας σέ ἕναν ἐνιαῖο λαό μέ κοινή γλώσσα, κοινή παράδοση, ἐνιαῖο πολιτισμό, ὅπως Βόρεια καί Νότια Κορέα, παρά τό γεγονός ὅτι πρόκειται γιά διαφορετικά Κράτη. Τελικά, ἀφοῦ προσδιορίσθηκε ἡ «Βόρεια Μακεδονία», ποιά εἶναι ἡ «Νότια Μακεδονία» καί ποιά ἡ σχέση αὐτῆς τῶν Σκοπίων μέ τήν ἱστορική Μακεδονία πού ἀνήκει στήν Ἑλλάδα; Γι' αὐτό «οὐ περι ὀνομάτων, ἀλλά περι πραγμάτων ὁ ἀγών» μας γίνεται.

Ἀναμφισβήτητη ἡ «συμφωνία» τῶν Πρεσπῶν εἶναι ἐπιζήμια καί πρέπει νά καταψηφισθεῖ ἀπό τήν ἑλληνική Βουλή. Σύμφωνα μέ τήν ὁμολογία τῶν Σκοπιανῶν, τούς τά δώσαμε ὅλα: Τούς ἀναγνωρίσαμε «μακεδονική» γλώσσα, ἐθνότητα καί ταυτότητα. Μέ τήν ὑπογραφή τῆς συμφωνίας ἀκυρώνονται οἱ Βαλκανικοί Πόλεμοι καί νομιμοποιεῖται ἡ πλαστογράφηση, ἡ ὁποία ξεκίνησε ἀπό τόν Τίτο. Πολύ χαρακτηριστικά ἕνας ἀπό τούς παρισταμένους, ὁ Γιοχάνες Χάν, ἐπίτροπος τῆς ΕΕ, σχολιάζοντας τή συμφωνία τόνισε: «Ὑπεγράφη, σφραγίστηκε, παραδόθηκε!».

Παραδόθηκε! Πράγματι, παραδόθηκε τό μεγαλύτερο κομμάτι τῆς πατρίδας μας, γιά τό ὁποῖο ἔχυσαν τό αἷμα τους καί θυσιάσαν τή ζωή τους ἑλληνες ἀγωνιστές, ὅπως ὁ Παῦλος Μελάς, ὁ καπετάν Ἄγρας, οἱ μητροπολίτες Γρεβενῶν Αἰμίλιανός καί Κο-

ρυτσᾶς Φώτιος καί ἄλλοι πολλοί. Δέν μπορεῖ τό μελάνι μιᾶς ὑπογραφῆς νά διαγράψει ὅ,τι μέ αἷμα χαράχτηκε ἀνεξίτηλα ἐδῶ καί 3.500 χρόνια στήν ἀγιασμένη γῆ τῆς Μακεδονίας μας.

Πολλά σημεῖα τῆς λεγόμενης «συμφωνίας» θά μπορούσαμε νά σχολιάσουμε. Λόγω τοῦ περιορισμένου χώρου ἀρκοῦμαι σέ μερικά:

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 8.5 θεσπίζεται ἡ δημιουργία Κοινῆς Διεπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐμπειρογνομῶνων σέ ἱστορικά, ἀρχαιολογικά καί ἐκπαιδευτικά θέματα, ἡ ὁποία θά ἐξετάσει «τὴν ἀντικειμενική, ἐπιστημονική ἐρμηνεία τῶν ἱστορικῶν γεγονότων βασισμένη σέ αὐθεντικές, στοιχειοθετημένες καί ἐπιστημονικά σέρεες ἱστορικές πηγές καί ἀρχαιολογικά εὐρήματα... Ἡ Ἐπιτροπή θά ἐξετάσει καί, ἐφόσον θεωρήσει κατάλληλο, θά ἀναθεωρήσει οἰαδήποτε σχολικά ἐγχειρίδια καί βοηθητικό σχολικό ὑλικό, ὅπως χάρτες, ἱστορικούς ἄτλαντες, ὁδηγούς διδασκαλίας».

Ἀλήθεια, ποιοί θά συγκροτήσουν τήν Ἐπιτροπή; Οἱ ἀλλαγές ἀφοροῦν καί στά ἑλληνικά σχολικά ἐγχειρίδια ἢ μᾶλλον μόνον σ' αὐτά; Τά δικά μας δέν περιέχουν ἀλυτρωτικές ἀναφορές. Τί πρόκειται, ὅμως, νά ζητηθεῖ ἀπό τήν Ἐπιτροπή, δέν γνωρίζουμε. Πῶς θά ἐναρμονισθοῦν θέματα, ὅπως οἱ σλαβικές ἐγκαταστάσεις στή Μακεδονία, τό κράτος τοῦ Σαμουήλ ἢ ὁ Μακεδονικός Ἀγώνας; Ἐκεῖ πού προσπαθοῦσαμε νά καταγγείλουμε τόν σκοπιανό ἀλυτρωτισμό, δεχόμεστε καί τήν ὑπαρξη ἑλληνικοῦ ἀλυτρωτισμοῦ!

Ἐπίσης, τό ἄρθρο 7.1 δίνει τό δικαίωμα διαφορετικῆς ἐρμηνείας στόν ὄρο «Μακεδονία». Πολύ φοβοῦμαι ὅτι σύντομα θά κινδυνεύει καί ἡ διδασκα-

λία στά σχολεία για τόν Παῦλο Μελά, καθώς καί ἡ ὄνομασία τοῦ Μουσείου Μακεδονικοῦ Ἀγώνα!

Τό πρόβλημα, ὅμως, δέν εἶναι οἱ γείτονες. Τό πρόβλημα εἶναι οἱ δικοί μας ἡγήτορες, οἱ ὁποῖοι προτρέχουν καί συλλαμβάνονται συνεχῶς ἀδιάβαστοι. Δυστυχῶς, τά κάστρα πέφτουν ἀπό μέσα. Χαρακτηριστικά, ὁ πρῶν ὑπουργός Παιδείας δήλωσε ὅτι ἀκόμη καί ἡ φράση «ἡ Μακεδονία εἶναι μία καί ἑλληνική» θά θεωρεῖται ἔκφραση ἀλυτρωτισμοῦ. Λίγη σοβαρότητα δέν βλάπτει!

Στό ἄρθρο 6.3 διαβάζουμε: «Ἐκαστο Μέρος θά ἀποτρέπει καί θά ἀποθαρρύνει ἐνέργειες περιλαμβανομένων τῶν προπαγανδιστικῶν ἀπό ἰδιωτικούς φορεῖς πού πιθανόν ὑποδαυλίζουν τόν σωβινισμό, τήν ἐχθρότητα, τόν ἀλυτρωτισμό καί τόν ἀναθεωρητισμό ἐνάντια στό ἄλλο μέρος». Δηλαδή, ὅταν ἐπικυρωθεῖ ἡ συμφωνία, μέ ποιά κριτήρια θά καθορίζεται ἡ ἐχθρότητα; Θά ἀπαγορεύεται νά ἀρθρογραφοῦμε γιά θέματα μακεδονικά, νά γιορτάζουμε τόν Μακεδονικό Ἀγώνα, νά τραγουδοῦμε «Μακεδονία ξακουστή», νά διαδηλώνουμε γιά τίς ἀναντίρρητες ἀλήθειες;

Ἐπιπλέον, στό ἄρθρο 13 ἡ συμφωνία κατοχυρώνει δικαιώματα τῶν Σκοπίων ὡς «περίκλειστου» κράτους, καθώς τό νεότευκτο αὐτό μῶρφωμα δέν διαθέτει δική του χωρική θάλασσα. Τά «περίκλειστα» κράτη ἀποτελοῦν εἰδική κατηγορία κρατῶν καί ἡ Ἑλλάδα ἀπό τή στιγμή πού συνορεύει μέ περίκλειστο κράτος, θά ἐπιτελεῖ ρόλο κράτους διέλευσης. Ἐξασφαλίζει ἔτσι στά Σκόπια ἐλεύθερη πρόσβαση στό Αἰγαῖο, ἐκμετάλλευση τῆς ἑλληνικῆς ΑΟΖ, διεξαγωγή ἀλιείας στίς ἑλληνι-

κές θάλασσες, χρήση τῶν ἑλληνικῶν λιμένων, ἀπόκτηση ναυτικοῦ ἐμπορικοῦ στόλου καί ναυτικῆς σημαίας. Τά Σκόπια ἔχουν δικαίωμα νά κάνουν ἔρευνες σέ ὄλο τό Αἰγαῖο σέ συνεργασία μέ τήν ἐπίσης γείτονά μας καί μέντορά τους Τουρκία σύμφωνα μέ τή σχετική Σύμβαση τοῦ ΟΗΕ (1982) γιά τό Δίκαιό της Θάλασσας (ἄρθρο 69). Πιό καταστροφική συμφωνία γιά τά ἑλληνικά συμφέροντα δέν θά μπορούσε νά ὑπάρξει.

Τώρα, λοιπόν, ἀρχίζει ὁ νέος Μακεδονικός Ἀγώνας, στόν ὁποῖο εἴμαστε ὄλοι ἐπιστρατευμένοι, γιά νά ἀποσβήσουμε τή «μεγάλη ντροπή». Ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἀντίστασης. Ἀσφαλῶς πρέπει πρῶτα ὁ καθένας μας νά ἐνημερωθεῖ γιά τό περιεχόμενο τῶν 20 ἄρθρων αὐτῆς τῆς συμφωνίας. Ἐτσι μόνον θά μπορέσουμε νά ἀμυνθοῦμε καί νά ἀποκρούσουμε τίς ποικίλες προπαγάνδες. Δέν μπορούμε νά ἀφήσουμε νά περάσει μία ἰδεολογία, πού δέ σέβεται τόν Ἑλληνισμό καί δέν πιστεύει στήν ἱστορία. Οὔτε εἶναι στό DNA μας νά γονατίζουμε εὐκολα ἀκόμη καί στίς πιό δύσκολες στιγμές τῆς ἱστορίας.

Ἀναμφισβήτητα, «ἡδε ἡμέρα» μοιᾶζει μέ Μεγάλη Παρασκευή. Μετά τόν Σταυρό, ὅμως, θά ἔρθει ἡ Ἀνάσταση, ἀρκεῖ νά διαφυλάξουμε ὄλοι μαζί τήν ἐθνική μας ἐνότητα καί νά καταπολεμήσουμε τόν διχασμό τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας αὐτή τήν κρίσιμη γιά τήν πατρίδα μᾶς ὥρα. Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά ἀπορρίψουμε τήν ἀπαράδεκτη συμφωνία καί θά ἀποφύγουμε μία νέα ἐθνική ταπείνωση.

Ψηλά οἱ σημαίες! Ψηλά οἱ καρδιές!
Καλόν ἀγώνα!

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Μπόρα ήτανε και πέρασε!

- Δέ σ' τό είπα εγώ; Σύννεφο ήταν και πέρασε...

- Δηλαδή θά τήν κάνουμε τή γιορτή;

Ή δεκαεπτάχρονη ἔφηβος στάθηκε στή βεράντα τοῦ σπιτιοῦ και κοίταξε τόν βρεγμένο κήπο.

- Λές, μαμά, νά μήν βρέξει ξανά; ρώτησε μέ ἀγωνία.

- Σοῦ είπα, παιδί μου, μπορα ήταν! ἀπάντησε μέ σιγουριά ή μητέρα.

Μέρες τή σχεδίαζε τήν ἀποψινή βραδιά ή Λένα. Κατέστρωνε σχέδια, ἔκανε ὄνειρα, σκαρφίστηκε ἐκπλήξεις. Και μία βροχή κόντεψε νά τῆς τά χαλάσει ὅλα! Ἕνα ὀλόκληρο μήνα δέν ἔριξε οὔτε μία ψιχάλα και τώρα τούς θυμήθηκε ή βροχή.

Ή μητέρα χαμογέλασε μέ τήν ἀγωνία τῆς κόρης τῆς και τῆς ἔβαλε στό χέρι τό βετέξ.

- Και τώρα δουλειά, Λενάκι μου! Ἄν θέλεις νά γίνει ή γιορτή, πρέπει νά δώσεις κι ἐσύ ἕνα χεράκι, ἀλλιῶς δέν προφταίνω μόνη μου!

Ή ἀλήθεια ήταν πώς ή Λένα δέν κάτεχε και πολλά ἀπό νοικοκυριό και ξεσκονόπανα. Μοναχοπαίδι και ἄριστη μαθήτρια, δέν τήν ἄφηναν νά ἀπλώσει τό χέρι τῆς παρά μόνο γιά νά γράψει και νά φάει. Μά σήμερα δέν γινόταν διαφορετικά, ἔπρεπε νά βοηθήσει.

Πῆρε τά σύνεργά τῆς και κατέβηκε στόν κήπο. Εἶχε μέρα ἀκόμα μπροστά

τῆς. Και εἶχε δίκιο ή μαμά. Ὁ οὐρανός ἔγινε και πάλι καταγάλανος! Τίποτε δέν μαρτυροῦσε τή μπορα πού πέρασε παρά μόνο τό βρεγμένο χόρτο και οἱ πιτσιλισμένες ἀπό χῶμα και βροχή κάρκλες.

- Θέλω, εἶχε πει στους γονεῖς τῆς ή Λένα, νά κάνουμε ἕνα ἀποχαιρετιστήριο πάρτι γιά νά ἀποχαιρετήσουμε τούς φίλους τοῦ καλοκαιριοῦ.

Και δέν εἶχαν καμιά ἀντίρρηση οἱ γονεῖς τῆς. Τά «θέλω» τῆς μοναχοκόρης τους ήταν γιά αὐτούς ἐντολές. Και τό ἤξερε πολύ καλά αὐτό ή Λένα και γιά αὐτό ήταν ἀποφασισμένη νά φέρει εἰς πέρας ὅλο τό σχέδιό τῆς.

Τό κινητό τηλέφωνο πού εἶχε στήν τσέπη τῆς τήν εἰδοποιοῦσε πώς εἶχε μήνυμα. Τό ἄνοιξε μέ λαχτάρα. «Σέ εὐχαριστοῦμε, Λένα μου, γιά τήν πρόσκληση, μά νομίζω πώς δέν μπορούμε νά ἔρθουμε ἂν δέν μᾶς καλέσουν οἱ γονεῖς σου».

- Ἄ, ὄχι, θεία μου, μή μοῦ τό χαλᾶς, φώναξε σχεδόν ή Λένα, κι ὕστερα ἔτρεξε νά βρεῖ τή μητέρα τῆς.

- Μαμά, ἔχω τό δικαίωμα νά καλέσω ὅποιον θέλω γιά τό βράδυ; ρώτησε ναζιάρικα ή Λένα.

- Μά και βέβαια, παιδί μου, ἀπάντησε κοιτώντας τήν μέ ἀγάπη ή μητέρα τῆς.

- Τότε δῶσε μου, σέ παρακαλῶ, τό κινητό σου...

- «Άλίκη μου, σās περιμένουμε όλους απόψε», διάβασε δυνατά τό μήνυμα πού ἔγραψε στό κινητό τῆς μητέρας της ἡ Λένα.

Χλόμισσε τό πρόσωπο τῆς μαμās καί κοίταξε αὐστηρά τήν κόρη της.

- Δέν εἶχες δικαίωμα νά τό κάνεις αὐτό, τῆς εἶπε.

- Μά δέν τό ἔκανα ἀκόμα, ἀπάντησε ἡρεμα ἡ Λένα. Δικό σου εἶναι τό κινητό κι ἐσύ θά τό κάνεις. Ἐγώ ἀπλῶς ἔγραψα τό μήνυμα. Μοῦ εἶπες ὅτι ἔχω δικαίωμα νά καλέσω ὅποιον θέλω, ὁμως τό ξέρεις πῶς, δίχως νά συμφωνεῖς ἐσύ, ἡ θεία Ἄλίκη δέν πρόκειται νά ἔρθει. Ἄν δέν συμφωνεῖς, μήν τό κάνεις ἀποστολή...

- Μά τό πάρτι θά εἶναι γιά τούς φίλους τοῦ καλοκαιριοῦ, ἔκανε μιά προσπάθεια νά πείσει τήν κόρη της ἡ Δήμητρα.

- Ἔνα παραπάνω γιά τή θεία πού ὄλα τά καλοκαίρια τά περάσαμε μαζί. Ὅλα, ἐκτός ἀπό τό φετινό, μητέρα, τόνισε μέ παράπονο ἡ Λένα.

Δέν μίλησε ἄλλο ἡ Δήμητρα, μόνο πάτησε ἀποστολή καί κοίταξε τήν κόρη της δακρυσμένη.

- Λές νά ἔρθουν; ρώτησε μέ τό βλέμμα της τήν κόρη της.

- Ἡ θεία μās ἀγαπάει τόσο πολύ, πού μόλις διαβάσει τό μήνυμά σου, θά τούς μαζέψει ὄλους καί θά ἔρθει, εἶπε μέ σιγουριά ἡ Λένα.

- Πῶς θά τήν ἀντικρύσω; εἶπε ἡ Δήμητρα. Τήν ἀδίκησα τόσο πολύ!

- Μαμά, στή ζωή μας ὑπάρχει καί μιά λέξη πολύ ὁμορφη καί πολύ δυνατή, μιά λέξη εὐλογημένη, τῆς εἶπε γλυκά καί ἡρεμα ἡ Λένα. Ἐγώ δέν ξέρω γιατί μαλώσατε μέ τή θεία Ἄλίκη, ὁμως ἀφοῦ λές πῶς τήν ἀδίκησες, ζητή-

σέ της συγγνώμη.

- Συγγνώμη... ἐπανελάβε σάν ἡχώ τή λέξη ἡ Δήμητρα. Συγγνώμη πού τήν πρόσβαλα λέγοντάς της νά κρατήσῃ τά παιδιά της μακριά σου, νά μή σέ κάνουν σάν καί κείνα; Συγγνώμη πού τῆς εἶπα πῶς δέν εἶναι καλή μάνα ἐπειδή κρατᾶ τά παιδιά της ἔξω ἀπό τόν κόσμο; Συγγνώμη πού τῆς ζήτησα νά μήν ἔρθουν φέτος γιά διακοπές στό ἐξοχικό μας γιά νά σέ ἀφήσουν ἐλεύθερη νά κάνεις καί καμιά παρέα ἐκτός ἀπό τά ξαδέλφια σου τοῦ κατηχητικοῦ;

- Ἐσύ, μαμά, τά εἶπες ὄλα αὐτά; Δέν μπορῶ νά τό πιστέψω! Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί ἡ Ἐλένη δέν ἐπέμενε φέτος νά πάω στήν κατασκήνωση. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί ἔκλεισαν φέτος νωρίς οἱ θέσεις. Κι ἐγώ πικράθηκα μέ τήν ξαδέλφη μου πού δέν μέ φρόντισε φέτος ὅπως τίς ἄλλες χρονιές!

Τό ξέσπασμα τῆς Λένας ἦταν τόσο δυνατό πού ἔκανε τή Δήμητρα νά τά χάσει.

- Φοβήθηκα μήπως γίνεις κι ἐσύ τοῦ κατηχητικοῦ, παιδί μου, δικαιολογήθηκε ἡ μάνα.

- Μακάρι νά μπορούσα, μητέρα, μά ἐγώ δέν ἔχω μιά μάνα νά μέ βάλει στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ! Ἐχω μιά μάνα πού προσπαθεῖ νά μέ βγάλει! εἶπε μέ πόνο ἡ Λένα. Ποτέ δέ φαντάστηκα ὅτι αὐτός ἦταν ὁ λόγος πού μαλώσατε μέ τή θεία. Μᾶλλον πού μάλωσες, γιατί ἐκείνη πάντα μ' ἀγάπη μιλάει γιά σένα. Κρίμα, πού ἐγώ φύλαγα ἀπόψε μιά ἔκπληξη γιά σένα!

- Ἐκπληξη; τήν ἔκοψε ἡ Δήμητρα.

- Naί, νόμιζα πῶς θά χαρεῖς. Ξέρεις ποιοί εἶναι οἱ φίλοι τοῦ καλοκαιριοῦ πού κάλεσα ἀπόψε; ρώτησε μέ παράπονο ἡ Λένα. Εἶναι τά μικρά παιδιά πού

κάθε καλοκαίρι τὰ μάζευε ἡ Ἐλένη καί τὰ μιλοῦσε γιά τόν Θεό. Μέ ρώτησαν πολλές φορές πότε θά ἔρθει νά τὰ μαζέψει καί σκέφτηκα νά τὰ μαζέψω ἐγώ. Τά μάζεψα τέσσερις φορές· παίξαμε, τραγουδήσαμε, τὰ μίλησα γιά τόν Θεό... καί ἀπόψε τελευταία φορά ἤθελα νά τούς κάνω τήν ἐκπληξη νά συναντηθοῦν μέ τήν Ἐλένη. Οὔτε κι ἡ Ἐλένη ξέρει τίποτα. Τό κρατοῦσα ἐκπληξη καί γι' αὐτήν. Μά τώρα ἀλλάζουν τὰ πράγματα, εἶπε δακρυσμένη.

- Naί, παιδί μου, ἀλλάζουν! Ἀλλάζουν ὅλα μέ μία συγγνώμη! Ἔτσι δέν εἶπες; Θά δεχτεῖς τή συγγνώμη μου, Λένα μου; Θά τή δεχτεῖς, παιδί μου;

Τά ἔχασε ἡ Λένα καί ἡ ἐκπληξή της μεγάλωσε ἀκόμα πιό πολύ σάν εἶδε τή μητέρα της νά παίρνει ξανά στά χέρια της τό κινητό καί νά καλεῖ τή θεία Ἀλίκη.

- Ἀλίκη μου, συγχώρεσέ με! Συγγνώμη, ἀδελφή μου! Φέρθηκα ἀνόητα. Βοήθησέ με νά ἐπανορθώσω! Ἐλᾶτε τό γρηγορότερο ὅλοι! Ἔχουμε πολλές ἐτοιμασίες, Ἀλίκη μου, καί θέλω καί τή βοήθειά σου!

Ἀγκάλιασε ὕστερα τήν κόρη της ἡ Δήμητρα καί ἐκλαψε λυτρωμένη στήν ἀγκαλιά της.

- Μπόρα ἦταν, μαμά μου, καί πέρασε! τῆς εἶπε μέ νόημα ἐκείνη καί ξαναβγήκε στόν κῆπο νά φροντίσει τόν χῶρο γιά τό βράδυ.

- Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μετά ἀπό τή μπόρα κάνεις καί πάλι τόν οὐρανό γαλανό, ψιθύρισε μέ εὐγνωμοσύνη ἡ Λένα.

- Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου πού δέχεσαι τή συγγνώμη, ψιθύρισε συντριμμένη ἡ Δήμητρα καί τίποτα πιά δέν μαρτυροῦσε τό μπουρίνι πού πέρασε ἡ ψυχή της, τίποτε, ἐκτός ἀπό τὰ μουσκεμένα της μάγουλα καί τόν ἥλιο - χαρά πού ἔλαμπε στά μάτια της καί στήν καρδιά της.

Ἐλένη Βασιλείου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

A.X. 50€ * B.N. 60€ * K.Δ., εἰς μνήμην πατρός, 500€ * Λαλοπούλου Ἡλιάννα 100€ * Σμιξιῶτη Ἐλένη, εἰς μνήμην Σταυρούλας καί Ἀλεξάνδρου, 200€.

Εἰς μνήμην Σωτηρίας Σεραφειμίδου: * Θ.Π, A.Σ., A.Σ., 150€ * X.K., Σ.A., 50€ * Θ.K., Σ.O., 100€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

A.I. 500€ * Γ.Π. 20€ * Δ.N. 200€ * Δ.Σ. 120€ * Ζ.Ε. 100€ * Ζ.Σ. 60€ * K.E. 800€ * Ξανθόπουλος Γεώργιος, εἰς μνήμην προέδρου Σάββα Ξανθόπουλου, 50€ * Π.A. 40€ * Π.A. 100€ * Σ.Σ. 50€ * Τ.Π. 50€ * Τ.X. 500€ * Τ.X. 40€ * Τριανταφυλλίδης Δημήτριος, εἰς μνήμην διδασκάλου Στεργίου Ν. Σάκκου, 100€ * X.E. 200€ * X.H. 600€ * Μαρίτζος Νικόλαος 100€ * Μπέκα Κρυστάλλω 200€ * Παπαζῆς Θεόδωρος 100€ * Παρασκευαΐδης Ἰωάννης 50€ * Τσιραμπίδης Ἀνανίας 250€ * Χατζηθανασίου Θωμᾶς 300€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην τῆς συζύγου του Μαρίας, 500€ * Ἀνώνυμος 200€ * Ἀνώνυμος 50€.

Γιά τό Περιοδικό

*Βαγιάτη Μαρία, 20€ * Ἰντζέπελης Ἀλέξανδρος, εἰς μνήμην γονέων του Γεωργίου καί Μαρίας, 150€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην τῆς συζύγου του Μαρίας, 200€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην τῆς συζύγου του Μαρίας, 500€.

Γιά τίς Φυλακές

Κύκλος μελέτης ἀγ. Γραφῆς 97€.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἀπελευθέρωση τῶν δύο ἀξιωματικῶν!

Σάν κεραυνός ἐν αἰθρία ἔπεσε, παραμονή τοῦ Δεκαπενταγούστου, ἡ ἀπελευθέρωση τῶν δύο ἀξιωματικῶν μας, Ἄγγελου Μητρετώδη καί Δημήτρη Κούκλατζη, ἀπό τίς τουρκικές φυλακές τῆς Ἀδριανούπολης, ὅπου κρατοῦνταν γιά 167 μέρες. Γιά ὅσους μάλιστα παρακολουθοῦσαν τήν ἐπικαιρότητα ἐκείνο τό διάστημα, ἡ κράτησή τους φαινόταν ὅτι θά διαρκέσει γιά πολύ καιρό ἀκόμη, ὅπως εἶχε δηλώσει καί ἀρμόδιος Ἕλληνας ὑπουργός. Ὅχι μόνο δέν εἶχαν βελτιωθεῖ οἱ σχέσεις μας μέ τήν Τουρκία, ἀλλά καί ἡ γενικότερη κατάσταση στήν περιοχή εἶχε ἐπιδεινωθεῖ. Ἡ Τουρκία βρισκόταν σέ σφοδρή σύγκρουση μέ τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, γεγονός πού προκαλοῦσε τήν κατάρρευση τῆς οἰκονομίας της. Μάλιστα, ἀρνιόταν νά ἀπελευθερώσει τόν ἀμερικανό πάστορα Μπράνσον, παρά τά ἀνταλλάγματα πού εἶχε πάρει καί τίς ἐπίμονες ἕως ἐκβιαστικές πιέσεις τῶν ΗΠΑ. Κι ὁμως, ἐντελῶς ξαφνικά οἱ Τοῦρκοι ἀπελευθέρωσαν τούς δύο ἀξιωματικούς κάνοντας τούς εἰδικούς ἀναλυτές νά μή μποροῦν νά ἐρμηνεύσουν αὐτήν τήν κίνηση, ἀλλά νά κάνουν μόνο προσωπικές εἰκασίες. Σίγουρα, ὑπάρχουν καί τά διπλωματικά παρασκήνια, καί ἴσως ἐνδεχόμενα ἀν-

ταλλάγματα. Ὅστόσο, στόν πιστό λαό πού προσευχόταν «ὑπὲρ ἀναρρύσεως τῶν αἰχμαλώτων», εἶναι βαθειά ἡ πεποίθηση ὅτι ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγός, παραμονή τῆς γιορτῆς της, ἔκανε τό θαῦμα της καί ἐπέστρεψαν οἱ δύο νεοὶ στά σπίτια τους...

Πόνος καί δάκρυ

Ἡ Ἑλλάδα θρηνεῖ. Θρηνεῖ τήν ἐκατόμη τῶν παιδιῶν της, πού χάθηκαν ἄδικα μέσα στήν πύρινη λαίλαπα, ἡ ὁποία ἔπληξε τό Μάτι τῆς Ἀττικῆς. Ἡ τραγικότητα τοῦ θανάτου ὄλων αὐτῶν τῶν ἀθῶων ἀνθρώπων συγκλονίζει βαθύτατα κάθε λογικά σκεπτόμενο ἄνθρωπο. Μέ βαθύτατη θλίψη καί πόνο ψυχῆς, συμπάσχουμε καί συμπονοῦμε γιά τόν ἀδόκητο χαμό τόσων συνανθρώπων μας, ἀθῶων ψυχῶν, θυμάτων μιᾶς ἀνείπωτης συμφορᾶς πού προκάλεσε ἡ μανία τῆς φωτιάς, ἀλλά καί τόσων ἄλλων συνανθρώπων μας, πού βιώνουν τόν πόνο τῆς ἀπροσδόκητης ἀπώλειας οἰκείων προσώπων τους.

Ὅφειλουμε ὅλοι μας νά στηρίξουμε παντοιοτρόπως μιᾶ πανεθνική προσπάθεια ταχείας κατά τό δυνατόν ἐπούλωσης τῶν ἀμέτρητων πληγῶν πού προκάλεσε ὁ πύρινος ὄλεθρος. Προσευχόμαστε στόν μεγαλοδύναμο καί παντοδύναμο Θεό νά ἀναπαύει ἐν εἰρήνῃ ὅλους τούς κοιμηθέντες ἀδελφούς μας, νά ἐνδυναμώνει τούς οἰκείους τους

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

στόν σταυρό πού σηκώνουν καί νά ἐμψυχώνει τούς ἐπιζήσαντες ἀγαπητούς συνανθρώπους μας, πού ὑπέστησαν μικρές ἢ μεγαλύτερες ζημιές καί στερήθηκαν τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τό ζῆν, γιά νά συνεχίσουν μέ δύναμη καί κουράγιο τόν ἀγώνα τῆς ἀποκατάστασης τῶν πληγῶν...

Εὐγε, κορίτσια!

Ὡς Ἕλληνες συγκινηθήκαμε ιδιαίτερα ἀπό τό πλῆθος μεταλλίων πού ἔλαβαν ἀθλητές τῆς πατρίδας μας στούς πανευρωπαϊκούς ἀγῶνες. Ἀποτέλεσαν μία εὐχάριστη ἐκπληξη, γεμάτη ἐλπίδα, σέ μία ἐποχή βαθύτατης θλίψης λόγῳ τῶν θυμάτων τῆς πυρκαγιᾶς στήν Ἀττική.

Οἱ ἀθλήτριες, ὅμως, πού ἀξίζουν διπλά συγχαρητήρια ἦταν ἡ Νικόλ Κυριακοπούλου καί ἡ Βούλα Παπαχρήστου, οἱ ὁποῖες ἀπέκτησαν παιδιά σέ περιόδους πού ἡ σταδιοδρομία τους ἔφθανε στό ἀπόγειο. Ἡ πρώτη διέκοψε τόν ἐπαγγελματικό ἀθλητισμό στά 30 τῆς καί ἡ δεύτερη στά 27 τῆς, γιά νά φέρουν στόν κόσμο τὰ κοριτσάκια τους καί στή συνέχεια ἐπανῆλθαν στά ἀγωνίσματά τους. Ἔτσι ἔστειλαν ἓνα ἠχηρό μήνυμα, ὅτι ἡ μητρότητα δυναμώνει τή γυναίκα καί τήν ὀλοκληρώνει.

Τὰ βιβλία δίνουν ζωή!

Οἱ ἄνθρωποι πού διαβάζουν ἓνα

βιβλίο, ἔστω καί γιά μισή ὥρα κάθε μέρα (συνολικά 3,5 ὥρες τήν ἐβδομάδα), μποροῦν νά μειώσουν τόν κίνδυνο πρόωρου θανάτου κατά περίπου 20%, σύμφωνα μέ μία νέα ἀμερικανική ἐπιστημονική ἔρευνα. Προηγούμενες μελέτες ἔχουν δείξει ὅτι ἡ ἀνάγνωση βιβλίων βοηθᾷ στόν ὕπνο, στήν ψυχική διάθεση, στήν καθυστέρηση τῆς νόσου Ἀλτσχάιμερ κ.ἄ. Οἱ ἐρευνητές ἐπεσήμαναν ὅτι τὰ βιβλία -περισσότερο ἀπό τίς ἐφημερίδες, τὰ περιοδικά ἢ τίς ἀναρτήσεις στά κοινωνικά δίκτυα- προάγουν τό λεγόμενο βαθύ καί ἀφοσιωμένο διάβασμα, πράγμα πού ὠφελεῖ περισσότερο τόν νοῦ καί τόν ἐγκέφαλο.

Ἐπιπλέον, τό λεξιλόγιο, ἡ λογική, ἡ συγκέντρωση καί ἡ κριτική σκέψη εὐνοοῦνται ἀπό τὰ βιβλία, ιδιότητες πού ἐπίσης συμβάλλουν στό πλεονέκτημα ἐπιβίωσης πού χαρίζει ἡ ἀνάγνωσή τους. Οἱ διαφορές ὁθόνες πού μᾶς κρατοῦν καθηλωμένους εὐθύνονται γιά μία πλειάδα ἀσθενειῶν. Τά βιβλία ἀντίθετα μᾶς χαρίζουν ὑγεία καί μακραίνουν τή ζωή μας. Ὅταν δέ καί τό περιεχόμενό τους εἶναι ἐκλεκτικά ἐπιλεγμένο, τότε προσφέρουν καί στήν ψυχή μας μία ἀνάταση! Ὅταν λοιπόν ἔχουμε δυνατότητα ἐπιλογῆς, ἄς μή χάνουμε τήν εὐκαιρία νά κλείνουμε τίς ὁθόνες καί νά διαβάζουμε βιβλία. Εἶναι εὐκαιρία ζωῆς!!!

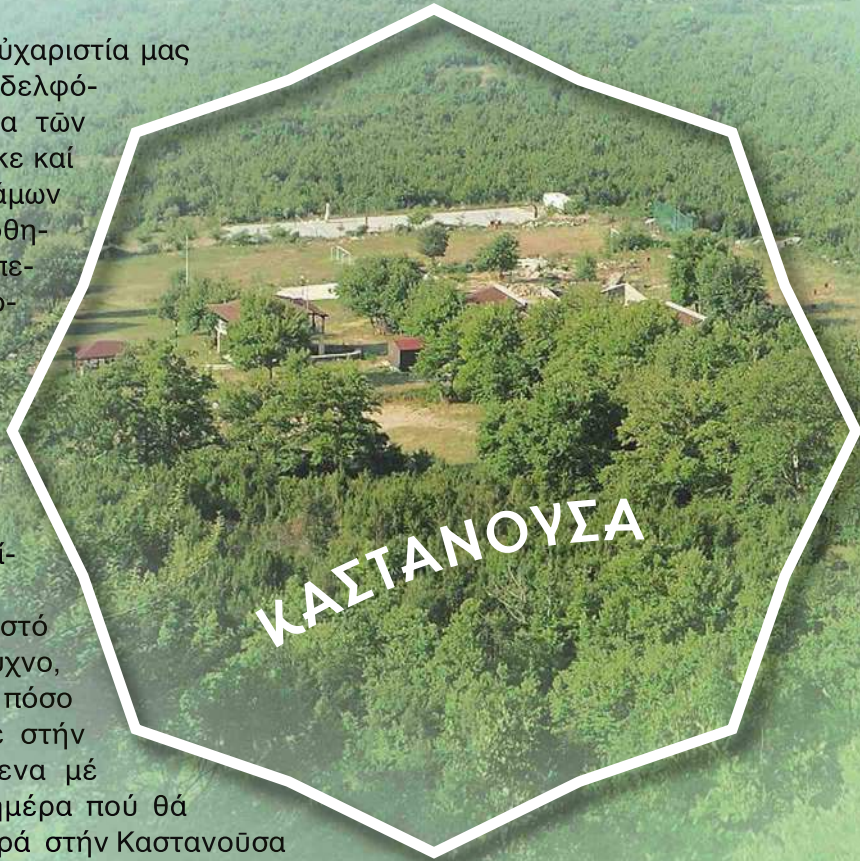
ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ 2018

Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε

Με τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ λειτούργησαν καὶ φέτος οἱ κατασκηνώσεις τῆς Ἀδελφότητάς μας, τῶν ἀρρένων στὴν Παλαιὰ Καστανοῦσα καὶ τῶν θηλέων στὰ Ἴνω Ποροῖα Σερρών. Αἰσθανόμαστε ἰδιαίτερα τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν δωρεοδότη Κύριο, ὄχι μόνο ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τῆς φετινῆς κατασκήνωσης ἦταν «Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε», ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πλούσια εὐλογία καὶ ἀσφάλεια ποῦ ἀπλόχερα μᾶς χάρισε σέ ὅλες τὶς κατασκηνωτικές περιόδους. Εὐχαριστοῦμε ἐπίσης τὸν ἐπίσκοπο τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας σεβασμιώτατο Μακάριο γιὰ τὴν πατρικὴ εὐχή καὶ εὐλογία, μὲ τὴν ὁποία περιβάλλει κάθε χρόνο τὴ διακονία μας.

Καρδιόβγαλτη ἡ εὐχαριστία μας στοὺς δωρητές τῆς Ἀδελφότητος, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὁποίων ἀποπερατώθηκε καὶ νέο συγκρότημα θαλάμων στὴν Καστανοῦσα. Δόθηκε ἔτσι ἡ εὐλογία σέ περισσότερους νὰ ἀπολαύσουν τὴν κατασκηνωτικὴ ζωὴ. Ἡ χαρὰ καὶ ὠφέλεια ποῦ ὅλοι ἀποκόμισαν ἀποτυπώνεται καὶ στὶς ἐντυπώσεις τῶν κατασκηνωτῶν ποῦ παρατίθενται στὴ συνέχεια:

«Ὅλο τὸν χειμῶνα στὸ κατηχητικό μας στὸ Λύχνο, κουβεντιάσαμε γιὰ τὸ πόσο ὠραῖα θὰ περάσουμε στὴν κατασκήνωση. Περίμενα μὲ μεγάλη ἀγωνία τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ πῆγαινα γιὰ πρώτη φορά στὴν Καστανοῦσα

σάν κατασκηνωτής. Περάσαμε ακόμη πιά όμορφα άπ' ό,τι περίμενα. Μοϋ άρεσαν πολύ τά όμαδικά παιχνίδια όπως τά τακάκια, οί σταθμοί καί τό παιχνίδι τοϋ δάσους. Τά άπογεύματα στό άμφιθέατρο ξεσηκώναμε τήν κατασκήνωση μέ τό τραγούδι μας καί άκούγαμε τά ώραϊα μαθήματα τοϋ άρχηγοϋ. Όλες οί μέρες ήταν γεμάτες. Παιχνίδια, πρωταθλήματα ποδοσφαίρου καί χάντμπολ, πορείες άλλά καί άγιογραφικός διαγωνισμός. Όλα τά ζήσαμε στήν κατασκήνωση μας. Αυτό πού δέν θά ξεχάσω καί θά προσπαθήσω νά τό θυμάμαι όλη τή χρονιά είναι καί πού είπε ό π. Μιχαήλ: «Νά μή ζητάμε μονάχα άλλά καί νά εύχαριστοϋμε τόν Θεό γι' αυτά πού μäs δίνει καί γιά ό,τι έχουμε». Γι' αυτό, Σ' εύχαριστώ Χριστέ μου γιά τό δώρο τής κατασκήνωσης. Εϋχαριστώ "έν παντί"».

Ν.Σ., περίοδος Δ' - Ε' Δημοτικοϋ

«Αϋτή ήταν ή 4η χρονιά πού πήγα στήν κατασκήνωση μας στήν Καστανούσα. Μοϋ άρεσε πού έγινε καί ή 7η σκηνή καί ήμασταν περισσότερα παιδιά στό παιχνίδι. Τά τραγούδια φέτος είχαν πιά πολύ σχέση μέ τήν πατρίδα καί ιδιαίτερα μέ τή Μακεδονία. Ό ένθουσιασμός ήταν ακόμα μεγαλύτερος κατά τήν «ήμέρα πατρίδας», ιδιαίτερα στήν παρέλαση πού κάναμε κρατώντας τίς σημαίες πού έφτιαξε ή κάθε σκηνή. Θυμάμαι τίς ώρες πού κάναμε προσευχή στόν πλάτανο κάτω άπό τόν σταυρό καί πόσο προσπαθούσαμε όλοι νά είμαστε προσεκτικοί, γιατί μάθαμε πώς προσευχή χωρίς προσοχή δέν είναι προσευχή. Χάρηκα πού πήρα μέρος στόν άγιογραφικό διαγωνισμό γιατί έτσι έμαθα αρκετά πράγματα. Τό σπουδαιότερο ήταν ό,τι πήρα τήν άπόφαση νά διαβάζω κάθε μέρα Καινή Διαθήκη γιά νά ώφελοϋμαι συνέχεια. Θά προσπαθώ νά θυμάμαι μέσα στή χρονιά τά ένδιαφέροντα μαθήματα πού άκουσα, νά τά εφαρμόζω καί νά εύχαριστώ "έν παντί", όπως μäs έλεγε καί τό

ὄνομα τῆς κατασκήνωσής μας. Εὐχομαι νά περάσει γρήγορα ἡ χρονιά καί νά ξαναβρεθοῦμε στήν ἀγαπημένη μας κατασκήνωση».

Χ.Ε. περίοδος Στ' Δημοτικοῦ - Α' Γυμνασίου

«Εὐχαριστῶ τήν κατασκήνωση γιά ὅλα! Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅμως εὐχαριστῶ τόν Θεό πού φρόντισε καί φέτος τά λεφτά ἀπό τά κάλαντά μου νά φτάσουν γιά νά μπορέσω νά πάω στήν Καστανούσα. Ὅλα τά ἔζησα μέ πολλή χαρά! Τήν πρωινή γυμναστική, τά ἀμέτρητα παιχνίδια μέ τά συνομαδοπούλά μου, τήν πορεία στό βουνό, τά ὠφέλιμα μαθήματα, τά πεντανόστιμα φαγητά, τή νυχτερινή μελέτη τοῦ

ἔναστρου οὐρανοῦ! Αυτό πού μέ ἐντυπωσίασε περισσότερο ἦταν ἡ «ἡμέρα πατρίδας» πού εἶχε ὠραίο στολισμό, τραγούδια γιά τή Μακεδονία μας, παρέλαση, ὁμιλίες καί πατριωτικά συνθήματα. Νιώθω εὐγνωμοσύνη γιά ὅλους ὅσοι ἀκού-

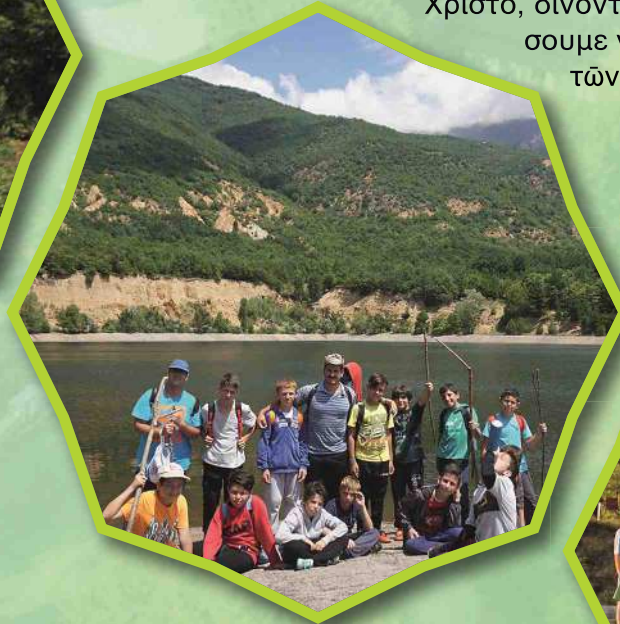

ραστα ἐργάζονται γιά νά ἀπολαμβάνουμε ἐμεῖς τήν κατασκήνωση. "Ένα μεγάλο εὐχαριστῶ σέ ὅλους ὅσοι μᾶς διακονοῦν! Τό καλοκαίρι τελειώνει, ὅμως κρατῶ στήν καρδιά μου τή χαρά τῆς κατασκήνωσης, τή συναντῶ στήν προσευχή καί εὐχαριστῶ τόν Θεό γιά ὅλα».

Α.Π., περίοδος Β΄ - Γ΄ Γυμνασίου

«Όλη ἡ φετινή χρονιά κύλησε μέ ἕνα καί μόνο στόχο: Πότε θά ξαναβρεθοῦμε στήν κατασκήνωση. Ὅστόσο, ἡ περίοδος τοῦ Λυκείου ξεπέρασε κάθε προσδοκία μου. Τί νά πρωτοπεῖ κανεῖς γιά αὐτή τή συγκλονιστική ἐμπειρία; Μοῦ ἔρχονται στό μυαλό ὅλες οἱ ἀξέχαστες στιγμές! Μακρινές πορεῖες σέ δύσβατα μονοπάτια, νοστιμότατα φαγητά ἀπό τούς μάγειρες καί τίς μαγείρισσές μας, γιά νά ἱκανοποιήσουν κάθε κατασκηνωτή, πρωταθλήματα, ὁμαδικά παιχνίδια καί πολλές ἀκόμη διασκεδαστικές δραστηριότητες. Αὐτό, ὅμως, πού μέ συγκλόνισε καί μέ ἄφησε ἄφωνο εἶναι τά μαθήματα τοῦ ἀρχηγοῦ, τοῦ π. Μιχαήλ, ἀλλά καί τοῦ κ. Κουντουρά, τόν ὁποῖο εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά ἀπολαύσουμε γιά ἕνα ἀπόγευμα. Ὅλες αὐτές οἱ μοναδικές ἐμπειρίες δυνάμωσαν τή φλόγα τῆς πίστεως, θεμελίωσαν τήν ἀγάπη μας γιά τόν Χριστό, δίνοντας σέ ὅλους κίνητρο νά συνεχίσουμε νά ἀγωνιζόμαστε γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Α.Κ., Περίοδος Λυκείου

«Μετά ἀπό ἀκόμα μία κουραστική χρονιά μέ τίς σχολές μας, τά μαθήματά μας καί τίς ὅποιες ὑποχρεώσεις εἶχε ὁ καθένας, ἔφτασε ἐπιτέλους ὁ καιρός νά ἐπιστρέψουμε ἐκεῖ πού οἱ περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς ἔχουμε τίς ὠραιότερες ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς μας. Μετά ἀπό ἕνα χρόνο μέσα στή φασαρία τῆς πόλης ἀνεθήκαμε καί πάλι στόν χῶρο τῆς κατασκήνωσης, ὅπου γεμίζουμε τίς μπαταρίες μας μέ πνευματική ἐνέργεια. Αὐτό

είναι τό αποτέλεσμα προφανώς, όταν για 7 μέρες βρίσκεσαι σε έναν τόπο χωρίς τόν θόρυβο του κόσμου, αλλά

περισσότερο όταν για 7 μέρες, όπου κι αν βρισκόμαστε, νιώθουμε τήν παρουσία του Χριστού, ό,τι κι αν κάνουμε γίνεται μόνο μέ τή βοήθειά του και γίνεται μόνο για νά δοξάσουμε τό άγιο όνομά του. Πήγαμε πορείες, παίξαμε στά γήπεδα μέ τίς ώρες και πάντα ένιωθες ότι κάποιος μάς προστάτευε. Άκούσαμε τόν θείο λόγο, προσευχηθήκαμε μέ κατάνυξη. Θερμή είναι ή εύχή όλη αυτή ή πνευματική τροφή πού λάβαμε νά μάς κρατήσει μέ ταπεινώση κοντά στόν Χριστό για νά δοξάζουμε πάντα τό όνομά Του.

Α.Τ.
περίοδος Φοιτητών

«Ή πολυπόθητη στιγμή για όλους έφθασε και αυτό φάνηκε από τήν άθρόα και έγκαιρη προσέλευση των 90 κατασκηνωτών στην περίοδο άνδρών στην Καστανούσα. Ζήσαμε ένα εύλογη-

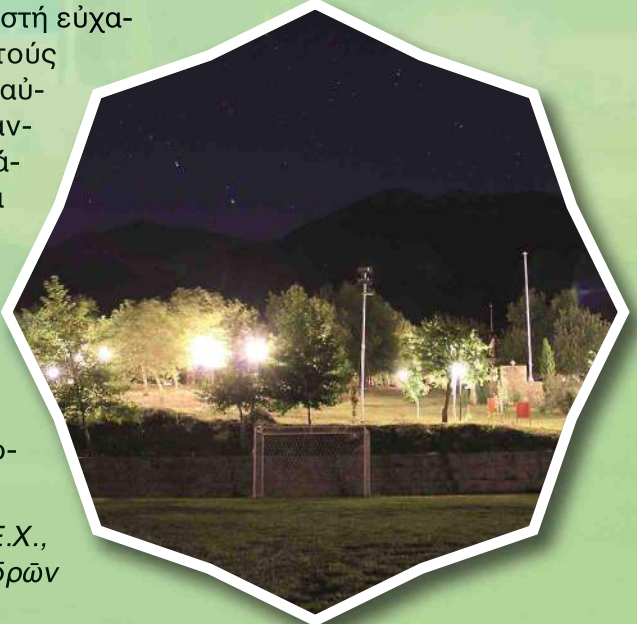

μένο - όπως τό χαρακτηρίσαμε - λειτουργικό καί διδακτικό «Άγιο Όρος» γιά τρεῖς ἡμέρες, μέ Ἑσπερινούς καί θεῖες Λειτουργίες, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων καί τῆς Κυριακῆς. Ἡ ἀναμονή τῶν πνευματικῶν ἐνασχολήσεων, πρὸς ὠφέλεια τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματος, ἔφερε καρπούς. Ἡ λαχτάρα γιά ἐμβάθυνση στά πλούσια νοήματα τῶν ὁμιλιῶν, ὄδηγοῦσε τά μέλη αὐτῆς τῆς περιόδου, νά συζητοῦν στόν ἴσκιον τῶν πλατάνων. Τό τέλος βρῆκε τοὺς συμμετέχοντες σέ μία ἐσωτερική πνευματική εὐφορία κατάνυξης

καί γλυκειᾶς συντριβῆς τοῦ ἐγώ, στήν ἀναγνώριση τῶν λαθῶν καί τῶν σφαλμάτων. Ἡ ὁμολογία ὄλων, ἀλλά ἰδιαίτερα ὄσων γεύθηκαν γιά πρώτη φορά αὐ-

τήν τήν πρωτόγνωρη ἐμπειρία, ἦταν μεστή εὐχαριστίας, πρὸς αὐτοὺς πού μᾶς χάρισαν αὐτήν τήν ἱερή πανδαισία. Ἡ λαχτάρα παραμένει μία καί μοναδική: Πότε θά συναντηθοῦμε καί πάλι γιά ἀκόμη μία πλούσια πνευματική τροφодοσία».

Ε.Χ.,
περίοδος Α' - Β' Ἀνδρῶν

ΠΟΡΟΪΑ

Κύλησε ό χρόνος τόσο γρήγορα τό φετινό καλοκαίρι! Θαρρείς καί ήταν όλόκληρο ένα συνεχόμενο όνειρο. Ένα όνειρο γλυκό ζωντανεμένο πάνω στην άγαπητή μας πλαγιά, πού όλο τόν χρόνο καρτερούσε αυτές τίς μέρες νά ανοίξει τήν άγκαλιά της καί νά ύποδεχτεί τά παιδιά της, μικρά καί μεγάλα, γνωστά καί καινούργια. Τό φετινό της όνομα μία άπό τίς πió δυνατές άγιογραφικές προτροπές: «έν παντί εύχαριστείτε» (Α΄ Θε 5,18). Έγινε τραγούδι, σύνθημα, ύμνος καί προσευχή στά χείλη όλων μας... Καί τώρα στό κλείσιμο του καλοκαιριού άναπολώντας ό,τι θαυμαστό βιώσαμε άπό τήν πρώτη μέρα ως τά τέλη του Αυγούστου ξεχειλίζει καί πάλι ή ύπαρξη άπό εύχαριστίες για τά πάντα, για όλα. Μιά σύσσωμη προσευχή εύγνωμοσύνης...

Εύχαριστούμε, Κύριε, πού μās άξίωσες νά χαρούμε μέ τή χαρά των μικρών παιδιών σου, τά όποια παρόλη τήν κακοκαιρία καί τίς βροχές άρκετων ήμερών ζούσαν μέ ένα πρωτόγνωρο ένθουσιασμό. Έμοιαζε μαζί μέ τίς ξαφνικές μπόρες νά στάλαζε ό ουρανός σέ αντίβαρο διπλή καί τριπλή τή θεία χάρη στίς παιδικές καρδιές, πού γίνονταν θεαματικά δεκτικές. Τόσο πηγαία καί ζωντανά τραγουδήθηκε άπό τά χείλη αυτών των παιδιών ό ύμνος: «Τών άγγέλων τό τραγούδι “εύχαριστώ”, άς ύψώσει τή γη στόν ούρανό!». Καί, καθώς ύψωναν μέ ζήλο καί παλμό τά

χεράκια τους, γίνονταν οί στίχοι θερμή προσευχή για

όλο τόν ταλαιπωρημένο κόσμο μας, θυμίμα εύωδιαστό πού εύάρεστα έφτανε κάθε μέρα στόν Θεό.

Εύχαριστούμε, Κύριε, για τίς άλλοιώσεις πού ψηλαφήσαμε στίς έφήβους του Γυμνασίου καί

του Λυκείου. "Εβλεπες μάτια νεανικά νά διψούν για τήν ἀλήθεια, νά θέλουν νά ἀξιολογήσουν κάθε λεπτό -γιατί οί μέρες εἶναι λίγες-, νά ἀναζητοῦν τά μυστικά τῆς κατασκήνωσης, νά ἀναφωνοῦν πῶς «ἐδῶ ἀνακαλύπτουμε διαμάντια μικρά καί μεγάλα καί θέλουμε νά τά πάρουμε ὅλα». Τό πιό συγκινητικό ἦταν ἓνα μοναδικό πνεῦμα μαθητείας καί ἑκατοντάδες ἀπορίες πού γιά πρώτη φορά ἴσως περιστρέφονταν ὅλες γύρω ἀπό τή μιά καί καίρια ἐρώτηση: πῶς νά ἀγαπήσω ἀληθινά τόν Θεό; Πῶς νά μὴν ἀπαντήσει ὁ Θεός καί νά μὴ χαριτώσει αὐτές τίς ἐφηβικές

ψυχές πού τόλμησαν καί κατέθεσαν πολὺ εἰλικρινά στό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ

ὄλη τή σκόνη τοῦ κόσμου; Πῶς νά μὴ σταθεῖ μαζί μέ τόν Ἀι-Γιώργη προστασία καί βοηθός αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν ἡ ἀγία Μαρίνα, πού τήν ἐπικαλούμασταν καθημερινά ὡς μεγάλη ἀδελφή μας; Ἔτσι τήν πανηγυρίσαμε στή γιορτή τῆς κι ἔτσι νιώθαμε τήν μεσιτευτική παρουσία τῆς ιδιαίτερα τίς ὥρες τῆς προσευχῆς, τότε πού ὅλα σιωποῦσαν καί ἀναπέμπαμε ἱκεσίες καί δεήσεις μυστικές ταυτόχρονα ἢ σέ ἀλυσίδα πού

ἀπλωνόταν μέσα στῆς νυχτιάς τήν κατανυκτική ἀτμόσφαιρα. Κι ἄκουγες ἀπό

τά χεῖλη πού γεύτηκαν πρώτη φορά τέτοια

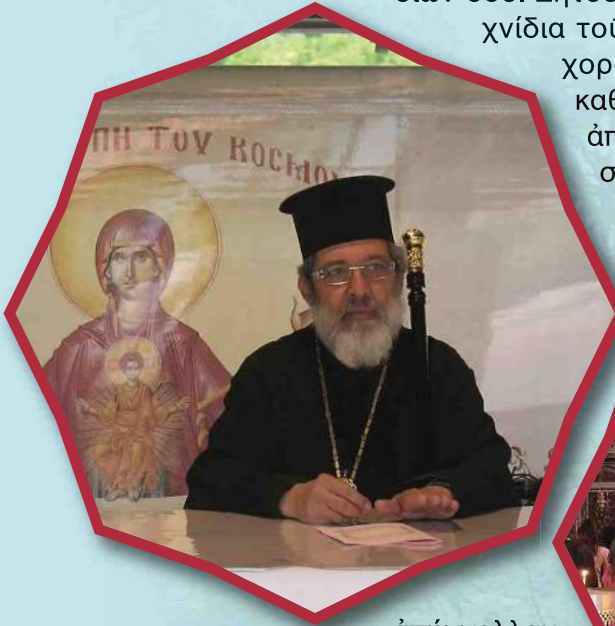
εὐτυχία στήν προσευχή:

«Ἦταν τόσο ὡραῖα, νά τό κάνουμε κι ἄλλη φορά!» ἢ «Νά ξυπνήσουμε μέσα στή νύχτα κι αὔριο!».

Εὐχαριστοῦμε, Κύριε, γιατί ἀντικρύσαμε νιάτα σταθερά δικά Σου, φοιτήτριες συνειδητοποιημένες πού ἤρθαν σ' αὐτή τήν πλαγιά μόνο καί μόνο γιά νά Σέ συναντήσουν. Καί Σ' εὐχαριστοῦμε ἀκόμη πιό πολύ πού ἀνταποκρίθηκες στή λαχτάρα τῶν παι-

διών σου. Ζητούσαν παράταση όχι στά πρωτότυπα παιχνίδια του γηπέδου ούτε στους παραδοσιακούς χορούς και τά τραγούδια. Παρακαλούσαν καθημερινά νά ακούσουν κάτι περισσότερο από τόν λόγο του Θεού. Κι ήταν νά χαίρεσαι και νά καμαρώνεις κάθε πρωί πού οί κατασκηνώτριες

ἀπήγγελλαν ἀπ' ἔξω περικοπές τῆς ἁγίας Γραφῆς. Κι ἂν ὁ παλμός σέ κάθε πνευματική εὐκαιρία ἦταν ἔντονος, ὁ ἐνθουσιασμός γιά τήν πολυαγαπημένη πατρίδα παρέμενε καθημερινά ἀμείωτος.

Φέτος ὁ Ἐθνικός Ὕμνος σέ κάθε ἔπαρση καί ὑποστολή σημαίας λεγόταν μέ μία σοβαρότητα καί ἰερότητα πού δέν εἶχε προηγούμενο. Σέ κάθε περίοδο ἔγιναν γιορτές, παρελάσεις, ἐκδηλώσεις ὅπου δέσποζε ἡ γαλανόλευκη καί τό δεκαεξάκτινο ἀστέρι τῆς Βεργίνας. Ὁ χορός πού ἐπικράτησε ἦταν «Μακεδονία ξακουστή» καί κάθε σκηνή ἐξέφραζε μέ τόν δικό της καλλιτεχνικό τρόπο τήν ἀγάπη τῆς γιά τή φιλότιμη Μακεδονία. Οἱ ἐνθουσιώδεις φοιτήτριες, ὡστόσο, μᾶς ἐξέπληξαν μέ τήν ἐκδήλωση-παρέλαση πού ἔλαβε χώρα στό χωριό τῶν Ἄνω Ποροῖων τήν Κυριακή 5/8 μετά τή θεία Λειτουργία. Ἡ κατάθεση στεφάνου στήν προτομή του Πορογιώτη ἥρωα Δημητρίου Ἰτσιου, παρουσία τῶν ἀπογόνων του, συγκλόνισε ὅλους τούς παρόντες καί ἰδιαίτερα τούς συγχωριανούς του.

Εὐχαριστοῦμε, Κύριε, γιά τόν θεϊκό πόθο ἑκατοντάδων προσώπων πού συμμετείχαν στά τριήμερα τῶν γυναικῶν. Πῶς εἶναι δυνατόν νά ζοῦμε ὅλο τόν χρόνο μέ τήν ἀπαντοχή αὐτῶν τῶν μετρημένων ὥρων καί μόλις περά-

σοιμε
τήν πύλη
τῆς κα-
τασκή-
νωσης
νά
ζων-
τανεύ-
σουν οἱ
ἐμπειρίες
ὅλων τῶν
ἐτῶν, σάν
νά μή φύ-

γαμε ποτέ; Φέτος

ἦταν ὄντως συμπυκνωμέ-
νη πνευματική τροφή τό κάθε
τριήμερο μέ τό δικό του χρῶμα κάθε φορά. Ἄ-
νοιχτές καρδιές καί μοιρασιά σοβαρῶν
σκέψεων καί ψυχαγωγικῶν προγραμ-
μάτων στήν πολυαγαπημένη τραπε-
ζαρία. Ἐνωθεσ τήν ἐγνοια τῶν στε-
λεχῶν, ἀλλά καί
τή διάθεση

κάθε ψυχῆς νά ἐξασφαλίσει ἰσχυρή ἀνα-
τροφοδότηση γιά τίς παγωνιές τοῦ χειμῶ-
να. Καί στόν ἀποχαιρετισμό, τό τελευταῖο
πρωινό αὐθόρμητα ἀναπέμπαμε ὅλες θερμή
δοξολογία στόν Θεό, διότι ἔχει τέτοια δύναμη ὁ λό-
γος του πού ζωογονεῖ μέσα μας τήν ἀποσταμένη ἐλπίδα.
Αὐτό τό δῶρο εἶναι καθαρά τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Εὐχαριστοῦμε, Κύριε, γιά τή φιλαδελφία πού ἀπολαύσαμε στά τμήματα τῶν

Ἐπιστημόνων καί συνεργατῶν. Μέσα στίς δεκαετίες κοινῆς πορείας, κοινῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς νιώθουμε πλέον τίς καρδιές νά ἀκουμπούν ἢ μιά στήν ἄλλη, νά γίνονται ἓνα. Μία μικρή οἰκογένεια μέ πολλά ἀδέλφια. Κατάθεση τοῦ ἀγῶνα, στηριγμός τῆς ἀδελφῆς πού σηκώνει βαρύ σταυρό μέ τήν υἰεΐα τῆς, μοιρασιά στίς ἀγωνίες τῆς ζωῆς... ἀλλά καί γλυκασμός σέ κάθε ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό. Οἱ θεΐες Λειτουργίες στόν ἀγαπημένο Ἁι-Γιώργη εἶχαν μιά ἔκτακτη κατάνυξη. Κατά κοινή ὁμολογία οἱ ἀπαλές ψαλμωδίες ἀνέβζαν νοῦ καί καρδιά σ' ἐκεῖνη τήν ἄλλη συχνότητα. Ἐνώναμε τίς ταπεινές μας δοξολογίες μέ τόν τρισάγιο ὕμνο τῶν ἀγγέλων καί προσλαμβάναμε τό φῶς τό ἀληθινό, κοιωνοί τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Οἱ ἀγιογραφικές μελέτες συμπλήρωναν τήν τροφή τῆς ψυχῆς μέ λόγο καθάριο, πατερικό, ἀνόθευτο. Οἱ συζητήσεις ἐποικοδομητικές, οἱ γιορτές σταθμοί ἀναβαπτισμοῦ, τά ἡμίωρα λεπτά μέ βαρύτητα αἰωνιότητος, εὐκαιρίες ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῶν προτεραιοτήτων στή ζωή: πρώτη θέση, Ἐσύ, Κύριε!

Μία φαμελιά μέ πρόσωπα πολύ ἀγαπητά πού, μόλις συναζόμεστε «ἐπὶ τὸ αὐτὸ», βιώνουμε πιό αἰσθητά τό θαῦμα τῆς ἐνόητης. Βραδιές ξεχωριστές πού αὐθόρμητα ἐκφράσαμε τό εὐχαριστῶ μας στό ἀρχηγεῖο μέ ἓνα μελωδικό τραγούδι κάτω ἀπό τό ψηλό μπαλκόνι ἢ μέ μία ἰδιαίτερη γιορτή εὐχαριστίας γιά κάθε ὀμαδάρχισσα ἢ μέ μία ἀνασκόπηση ἀπό τά πρῶτα ἐφηβικά χρόνια πού ἀναθέρμανε τόν σύνδεσμο τῆς ἐν Χριστῶ ἀγάπης.

Πόσα θεϊκά δῶρα μπορεῖ νά χωροῦν μέσα σέ ἓνα πενήτημερο; Πόσες ἄπειρες προεκτάσεις μπορεῖ νά δώσει σέ ἑκατοντάδες καρδιές μιά περιορισμένη τοπικά βουνοπλαγιά; Πόσο ἐντονὴ μπορεῖ νά εἶναι ἡ παρουσία σου,

Κύριε, σ' ένα τόπο ποτισμένο από χιλιάδες καρδιόβγαλτες προσευχές; Καί ποιοί νά 'ναι αὐτοί οἱ γνωστοί καί ἄγνωστοι πόλοι ἔλξης πού μαγνητίζουν ὅλο τό καλοκαίρι τή χάρη σου

πάνω ἀπό τήν κατασκευή γιά χάρη μας; Γιά τί πρῶτο καί γιά τί δεύτερο νά σέ εὐχαριστήσουμε; Τό ὄνομα τῆς κατασκίνωσης μᾶς ἐκφράζει πλήρως. Ἀξίωνέ με κι ὅταν πονῶ κι ὅταν γελῶ, στόν ἀγώνα ὅλης τῆς χρονιάς, νά τό βροντοφωνάζω μέ λόγο καί πράξη: «Κύριε, εὐχαριστῶ ἐν παντί»!

ΓΟΜΑΤΙ

Ὁ ἐπίλογος τῆς κατασκηνωτικῆς μας διακονίας γράφτηκε στό Γομάτι Χαλκιδικῆς. Στό τετραήμερο 30/8 μέ 2/9 περίπου 100 οἰκογένειες εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ζήσουν «ἐπὶ τὸ αὐτὸ» σ' ἕνα οἰκογενειακό κλίμα, μ' ἕνα πρόγραμμα προσαρμοσμένο γιά κάθε ἡλικία. Οἱ γονεῖς εἶχαν τήν εὐκαιρία νά παρακολουθήσουν πνευματικά θέματα σχετικά μέ τήν οἰκογενειακή ζωή ἀπό ἐκλεκτούς ὁμιλητές, ἐνῶ τά παιδιά ἀκολουθοῦσαν παράλληλα τό δικό τους πρόγραμμα. Ἀποκορύφωμα τῆς περιόδου ἀποτέλεσε ἡ γιορτή-ἀφιέρωμα στήν Μακεδονία, πού ἔκλεισε τήν περίοδο καί ἐνθουσίασε μικρούς καί μεγάλους.

Ἡ προσευχή ὄλων εἶναι ὁ Κύριος νά στερεώνει ὅλες αὐτές τίς οἰκογένειες καί μέ τή χάρη του ἡ ὁμορφὴ αὐτὴ παράδοση, πού ξεκίνησε ὁ ἀείμνηστος ἐπίσκοπος Φλωρίνης Αὐγουστίνος μαζί μέ τόν διδάσκαλο τῆς Ἀδελφότητάς μας Σ. Ν. Σάκκο, νά συνεχιστεῖ γιά πολλά χρόνια ἀκόμη.

ΠΑΡΧΩΜΕΝΟ
ΠΛΑΤΟΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

ΕΛΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ